

# บทนำ

ในยุคที่ทั้งสามภพยังไม่ได้แยกออกจากกัน เขียนยังคงลงมาเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์ ปีศาจกับภูตผีมีมากมาย มนุษย์ถือว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอและล้มตายง่ายที่สุด ซึ่งเป็นเช่นนี้มาเนิ่นนาน และเมื่อถึงยุคที่ปีศาจเหิมเกริม มนุษย์ก็มีรสชาติไอชะที่สูงสุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่เหล่าปีศาจเคยลองลิ้มมา

เพราะเหตุนี้ปีศาจจึงจับมนุษย์กินเป็นว่าเล่น กระทั่งเจ็กเขียนผู้คุมสวรรค์เข้าก็บัญชาให้เขียนล่องค้งมาเจรจากับราชาปีศาจทั้งสี่ตน เพื่อให้พวกปีศาจหยุดการกระทำเช่นนั้น

แต่ราชาปีศาจทั้งสี่ตนเหิมเกริม คิดว่าพวกตนแข็งแกร่งจึงไม่เห็นเขียนเหล่านั้่นอยู่ในสายตา ยังคงปล่อยให้เหล่าปีศาจออกไปเช่นฆาตกร และจับกินอย่างไม่เกรงกลัว

เมื่อการเจรจาไม่เป็นผล ฝ่ายเขียนจึงต้องใช้วิธีสุดท้ายในการยับยั้งการเหิมเกริมของเหล่าปีศาจ คือการบาราชาปีศาจเพื่อไม่ให้ปีศาจตนอื่นแข็งข้อและเหิมเกริม หลังจากต่อสู้กับเขียนทั้งสี่ รวมทั้งนักปราบปีศาจอีกสองคนติดต่อกันอยู่เก้าวัน สุดท้ายราชาปีศาจทั้งสี่ตนก็ถูกกำจัด

วิหคัคคี... หนึ่งในสี่ราชาปีศาจถูกกระบี่แห่งปลิดชั่วหัวใจจนร่างมอดไหม้ตาย โทษฐานเผาปรารถนาเขียนของแม่ทัพสวรรค์ผู้หนึ่งจนมอดไหม้กลายเป็นธุลี ส่วนราชาปีศาจทั้งสามก็ถูกจับแยกไปจองจำอยู่ในดินแดนที่ต่างกันไป ราชสีห์ไฟถูกจองจำอยู่ในถ้ำลึกแห่งดินแดนหิมะหมีนปี ผนึกปากถ้ำด้วยผลึกน้ำแข็งหมีนปี โดยมีเทพหิมะเป็นผู้คุมขัง

ปีศาจเหยี่ยวสองหัวถูกจองจำอยู่ใต้เสาค้ำทะเลที่ไม่มีผู้ใดสามารถถึงขึ้นมาได้ มีเพียงผู้เดียวที่ทำได้นั้นคือองค์ชายเผ่าเทพมังกร ซึ่งเป็นผู้คุมขัง

ปีศาจตนสุดท้ายคือปีศาจจิ้งจอกเก้าหางถูกจองจำอยู่ในโพรงหินที่ลึกลงไปใต้พื้นดินในอาณาบริเวณของสำนักปราบปีศาจแห่งหนึ่ง ด้านบนมีศิลาก้อนหนึ่งทับเอาไว้ บนศิลานั้นมียันต์สี่เหลี่ยมหนึ่งยันต์แปะอยู่ เพื่อไม่ให้ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางตนนั้นทลายศิลาได้ ผู้คุมขังก็คือนักปราบปีศาจที่ร่วมต่อสู้กับเขียนทั้งสี่ และเป็นเจ้าของสถานที่แห่งนั้น

เพื่อไม่ให้ผู้ใดสังเกตเห็นหรือเข้าไปยุ่งกับศิลาซึ่งใช้ปิดโพรงหิน เจ้าสำนักปราบปีศาจรุ่นที่สามผู้เป็นหนึ่งในกลุ่มที่ทำการปราบปีศาจจิ้งจอกเก้าหางตนนี้ได้ จึงสั่งให้คนในสำนักสร้างศาลเจ้าคร่อมศิลาเอาไว้ และหวังว่าหากมีคนมากราบไหว้จะช่วยให้ปีศาจที่อยู่ใต้ศาลเจ้ามีจิตใจดี เพราะเห็นธรรมขึ้นมาบ้าง

แต่เพราะศาลเจ้าแห่งนี้อยู่ท้ายสำนักปราบปีศาจ และอยู่ห่างจากตัวสำนักมากเกินไป จึงมีชาวบ้านน้อยคนนักที่จะเดินเข้ามากราบไหว้

เมื่อราชาปีศาจทั้งสามตนถูกจองจำ เหล่าปีศาจที่เคยเหิมเกริมก็เริ่มหวนเกรง บางตนยอมกลับดินแดนปีศาจ และบางตนก็ยังอยู่ในดินแดนมนุษย์ แอบจับมนุษย์กินโดยไม่มีผู้ใดรู้ ในช่วงนั้นจึงเป็นช่วงรุ่งเรืองของสำนักปราบปีศาจ โดยเฉพาะสำนักปราบปีศาจทะยานฟ้า ซึ่งเป็นสำนักที่ทุกคนรู้จักกันว่าเจ้าสำนักรุ่นที่สามและศิษย์เอกของเขาได้

เข้าร่วมการต่อสู้เพื่อกำราบราชาปีศาจทั้งสี่ตนด้วย

แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า ผีกับปีศาจเริ่มน้อยลง มนุษย์ไม่ถูกปีศาจจับกิน สำนักปราบปีศาจก็เริ่มไร้ความหมาย ในเมื่อไม่มีชาวบ้านมาว่าจ้างเช่นเมื่อก่อน สำนักปราบปีศาจที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดก็เริ่มหายไปทีละสำนัก ทั้งสำนักที่เก่งกาจและมือสมัครเล่น เหลือเพียงไม่กี่แห่งที่ยืนหยัดอยู่ได้ ซึ่งต้องบอกว่าสำนักเหล่านั้นยึดถืออุดมการณ์ล้วน ๆ จึงอยู่รอดมาได้ เช่นสำนักทะยานฟ้าที่ไม่่ว่าอย่างไรก็ต้องยืนหยัดตามอุดมการณ์ของเจ้าสำนักรุ่นแรก

สองร้อยปีผ่านไปหลังจากเหตุการณ์กำราบปีศาจ สำนักปราบปีศาจที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดเช่นสำนักทะยานฟ้า จากที่มีลูกศิษย์หลายร้อยคนก็เริ่มลดลงเหลือเป็นหลักสิบ และเมื่อเวลาผ่านไปอีก ลูกศิษย์ของสำนักทะยานฟ้าก็แทบจะนับหัวได้ แต่เจ้าสำนักรุ่นที่สี่ยังยึดถืออุดมการณ์ต่อไป จนเวลาผ่านไปอีกสองร้อยปี สำนักทะยานฟ้าก็ยังคงยืนหยัดอยู่ได้ โดยเจ้าสำนักรุ่นที่ห้าที่เพิ่งขึ้นเป็นเจ้าสำนักไม่นานกับลูกศิษย์เพียง... หนึ่งคน!

# 1

## ปีศาจจิ้งจอกหลุดออกมาแล้ว!

ในยามดึกของคืนอันเจียบสงบ หยาดพิรุณช่วงปลายฤดู  
พรั่งพรูลงมาจกฟากฟ้าอันมืดมิดโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า นำพา  
ความเย็นฉ่ำลงมาสู่ผืนดิน แต่ชวนให้เหงาอย่างน่าแปลก และเพียง  
ไม่นานหยาดพิรุณอันเบาบางก็แปรเปลี่ยนเป็นพายุโหมกระหน่ำ เสียง  
ลมหวีดหวิวรุนแรงน่ากลัว พร้อมกันนั้นแสงแวบวับบนฟ้าที่ทำให้  
ผืนดินสว่างในพริบตาไม่ต่างกับตอนกลางวัน ก็พาเสียงอันทรงพลังดัง  
ตามมาด้วย

สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหมือนเป็นการโหมโรงเท่านั้น เมื่อในเวลา  
ไม่นานสายอัสนิกก็พัดลงมาซ้ำ ๆ หลายครั้ง เสียงกัมปนาทจนแผ่นดิน  
สะเทือน โชคดีที่เป็นเวลากลางคืนจึงไม่มีผู้เดือดร้อนใจนัก ชาวบ้าน  
ต่างหลบไหล ทั้งที่สายฟ้ายังคงพัดลงมาไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยัง  
มีคนจำนวนหนึ่งที่ตื่นขึ้นมาเพราะเสียงอันดังสนั่นหวั่นไหว

เนี่ยมูซึ่ง... เจ้าสำนักทะยานฟ้ารุ่นที่ห้า นอนลืมตาอยู่ภายใน  
ห้องนอนพลางฟังเสียงที่ไม่ต่างกับฟ้าพิโรธ เขาใช้นิ้วจับยามสามตา  
ด้วยความรู้สึกแปลก ๆ แต่เมื่อไม่เจอสิ่งใดก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก  
เข้าใจว่าตนคิดมากไปเอง

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงตบประตูห้องนอนถี่ๆ ทำให้เขาลุกขึ้นนั่งพลางเอ่ย “เข้ามาเถิด”

“อาจารย์ ข้าขอนอนด้วยคนนะขอรับ ฟ้าผ่าเสียงดัง ข้ากลัวเหลือเกิน” ฟ่านจิ้ง... เด็กชายอายุเก้าขวบซึ่งเป็นศิษย์เอกของเนี้ยมู่ซึ่งรีบเปิดประตูเข้ามาแล้วปิดอย่างรวดเร็ว ก่อนวิ่งหน้าตั้งเข้ามาป็นชั้นบนเตียงของอาจารย์โดยไม่รอคำอนุญาต

เนี้ยมู่ซึ่งมองศิษย์คนเดียวของเขาด้วยแววตาเย็นชา “หากอาจารย์ไม่ให้ฉันนอนด้วยเล่า”

เสียงสายฟ้าฟาดยังคงดังต่อเนื่อง แสงแวบวับทำให้ฟ่านจิ้งเห็นว่าสีหน้าของอาจารย์เรียบเฉยและดูเย็นชาเพียงใด แต่เขาชินแล้ว อาจารย์เป็นบุรุษที่ภายนอกดูเย็นชา แต่ที่จริงแล้วเป็นคนใจดีมาก ฟ่านจิ้งฉีกยิ้มกว้าง วางหมอนไว้ข้างหมอนของอาจารย์แล้วตอบ

“ข้ารู้ว่าท่านต้องอนุญาต” เด็กชายตบหมอนสองที่แล้วล้มตัวลงนอน

“มีศิษย์ที่เ็นนอนกับอาจารย์บ้าง” เนี้ยมู่ซึ่งมองลูกศิษย์อย่างอ่อนใจ

“ตอนข้าห้าขวบท่านยังให้ฉันนอนด้วยอยู่เลย แล้วจะถือสาไปทำไม”

“แต่เนี่ยเจ้าเก้าขวบแล้ว”

“แต่ข้ากลัวเสียงฟ้าผ่านี่นา”

“เก็บยาไว้ดีหรือไม่ ถ้าเก็บไม่ดีความชื้นจะเข้าไป ยาจะเสื่อมนำมาขายไม่ได้”

“อาจารย์ไม่ต้องกังวล ข้าเก็บไว้ได้ดี ฝนตกหนักกว่านี้มันก็ไม่ชื้น” ฟ่านจิ้งยิ้มตอบ

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว พรุ่งนี้จะได้นำออกไปขาย อากาศเปลี่ยนเช่นนี้คงมีคนป่วยบ้าง”

“ขอรับอาจารย์ แต่ข้าว่าเราควรจะขึ้นราคาขายหน่อยนะขอรับ  
ยาของเราดีกว่าที่ร้านขายยาเสียอีก”

“ถ้าราคาแพงคนก็จะมีเงินซื้อ อย่าลืมนึกว่าสำนักทะยานฟ้า...”

“ปณิธานคือ ปราบเหล่าผีร้ายและปีศาจ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์  
ได้ยาก” ฟานจึงต่อคำด้วยน้ำเสียงสดใส

เนี่ยมู่ซึ่งพยักหน้าพอใจ ห่มผ้าให้ศิษย์รัก ก่อนจะล้มตัวลงนอน  
บ้าง “นอนเสีย”

ฟานจึงพยักหน้าแล้วหลับตา แต่ก็ต้องลืมตาขึ้นอีกครั้งแล้วพูด  
เสียงอ่อย “อาจารย์ ข้าวสารหมดอีกแล้ว”

“อือ” เนี่ยมู่ซึ่งหลับตา เอยรับน้ำเสียงราบเรียบ “พรุ่งนี้ขายยา  
ได้ เราจะไปซื้อข้าวสารกัน ไม่มีเรื่องอะไรแล้ว... หลับเสีย”

“ขอรับ” ฟานจึงหลับตาลงอย่างว่าง่ายอีกครั้ง แต่ในใจเด็กชาย  
กลับคิดว่าอาจารย์น่าจะขึ้นราคาขายอีกสักหน่อย เพื่อให้พวกเขา  
รวยได้มากขึ้น

สามสี่ปีที่ผ่านมาแทบจะไม่มีใครมาว่าจ้างให้พวกเขาไปปราบผี  
หรือปีศาจ ทำให้ไม่มีรายได้เข้าสำนักมานานแล้ว ก่อนหน้านั้นอาจารย์  
ยังไม่ได้ขึ้นเป็นเจ้าสำนักก็คิดหารายได้โดยการปรุงยาขายๆ นำไปขาย  
แต่เพราะราคาถูกทำให้ได้เงินมาเพียงหยิบมือ อีกทั้งยามนั้นอาจารย์  
ปู่ของฟานจึงหรือเจ้าสำนักรุ่นที่สี่ยังเอาแต่ร่ำสุรากับเหล่าสหายจน  
ติดหนึ่ผู้นอนไปทั่ว ทำให้ยามนี้สำนักทะยานฟ้าเหลือเพียงเปลือกกับ  
หนี้สิน และเรื่องที่สาหัสกว่านั้นคือ เมื่ออาจารย์ปู่ถูกคนตามทวงหนี้  
มาก ๆ ก็ติดช่องน้อยแต่พอตัว ตั้งอาจารย์เขาให้เป็นเจ้าสำนัก ส่วน  
ตัวเองขึ้นไปเป็นเซียนอยู่บนสวรรค์

ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ตั้งแต่ฟานจึงจำความได้ เขาเห็น  
อาจารย์ทำงานหาเงินเข้าสำนักตลอด ผิดกับอาจารย์ปู่ที่ไม่ทำอะไร  
นอกจากร่ำสุราไปวัน ๆ เหตุใดคนผู้นั้นจึงไปเป็นเซียนได้ และเหตุใด  
อาจารย์ของเขาจึงต้องมาชดใช้หนี้สินที่อาจารย์ปู่ทิ้งไว้ด้วย

“คิดอะไร นอนได้แล้ว” เสียงกัปตันของฟานจึงทำให้เนี่ยมุซัง  
เตือน

“ขอรับ”

เปรี้ยง!

เสียงดังสนั่นจนแผ่นดินสะเทือน ทำให้ฟานจึงผวาตกใจเนี่ยมุซัง  
ด้วยความตกใจ “อาจารย์!”

“อาจารย์ไม่ใช่หมอน” น้ำเสียงของผู้เป็นอาจารย์ยังคงราบเรียบ  
เช่นเคย

“แต่ข้ากลัว ขอแค่คืนนี้คืนเดียว แล้วข้าจะไม่รบกวนท่านอีกเลย”  
ฟานจึงกอดเนี่ยมุซังแน่นขึ้นเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะดันตัวออก แม้รู้ว่า  
เนี่ยมุซังจะไม่ทำเช่นนั้นเพราะแท้จริงแล้วเป็นคนใจดีเพียงใด แต่เขา  
ต้องทำที่เป็นหวาดกลัวไปอย่างนั้นเอง

“คืนนี้คืนเดียว”

ได้ยินเช่นนั้นฟานจึงก็ยัมพร้อมกับกอดอาจารย์ที่รัก ก่อนจะ  
ผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว แม้ฟ้าผ่าเสียงดังก็ไม่ตื่น

เนี่ยมุซังรู้ว่าศิษย์ของเขาหลับไปแล้วก็หลับตาลง แต่ในใจของ  
เขากระวนกระวายอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ท่ามกลางเสียงฝนที่ยังตกลง  
มาไม่หยุด เนี่ยมุซังพยายามขมใจให้สงบลงโดยไม่คิดสิ่งใดจนหลับไป  
ในที่สุด

**ด้านหลังสำนักทะยานฟ้า ไกลออกไปจนเกือบติดกับภูเขา**  
เมื่อกลางวันศาลเจ้าที่ทนแดดทนฝนมาสิริ้อยปียังคงตั้งตระหง่าน  
ไม่เสื่อมสลาย เพราะตัวศาลเจ้าทำจากไม้ชั้นดี แม้จะผ่านมามากหลาย  
ร้อยปีก็ยังคงไม่ผุ แต่แม้ไม้เนื้อดีจะทนทานเท่าใดก็สู้แรงคลื่นที่พัด  
ลงมาอย่างบ้าคลั่งไม่ได้

ไม่รู้ว่าเพราะฟ้ากำหนดหรือเหตุบังเอิญ เมื่อฝนที่ตก  
กระหน่ำเริ่มซาลง ทุกอย่างกำลังกลับสู่ความเงียบสงบ แต่ในเวลานั้น

กลับมีสายฟ้าสายหนึ่งฟาดลงมายังศาลเจ้า พลังทำลายรุนแรงเพียงคราเดียวศาลเจ้าก็มอดไหม้เป็นจุณ เผยให้เห็นศิลาก้อนใหญ่ที่ถูกบดบังเอาไว้

แม้ศิลาก้อนใหญ่จะถูกสายฟ้าฟาดอย่างรุนแรง ทว่าไม่สะเทือนแม้แต่น้อย มันยังคงสงบนิ่งอยู่ที่เดิม เช่นเดียวกับยันต์สี่เหลี่ยมซึ่งมีตัวอักษรสีแดงเขียนอย่างยุ่งเหยิงที่สายฟ้าไม่อาจทำอะไรได้ ทั้งสองสิ่งยังมีสภาพตั้งเมื่อสี่ร้อยปีที่ผ่านมามีไม่ผิด

สวรรค์รู้ว่ธรรมชาติไม่อาจทำอะไรกับศิลาก้อนนี้ได้ แต่เพราะเวลาผ่านไปและสวรรค์ก็มีเรื่องมากมาย จึงทำให้เริ่มลืมเลือนว่าเคยจองจำปีศาจตนหนึ่งไว้ใต้ศิลาก้อนนี้...

**เหตุการณ์ฝนตกหนักผ่านไปสามวันแล้ว หลังจากเนี้ยมุซัง** ขายยาที่ตนปรุงให้แก่คนในหมู่บ้านที่สำนักตั้งอยู่จนหมด เขาก็เหลือเงินอีกเล็กน้อย หลังจากใช้หนี้แทนอาจารย์แล้วจึงซื้อหมั่นโถวให้ฟานจิ้ง และกลับไปยังสำนักอย่างที่ทำเป็นประจำทุกวัน

“เหตุไฉนวันนี้จึงกินหมั่นโถวได้แล้ว” ฟานจิ้งถามอย่างแปลกใจ แต่ก็กินหมั่นโถวที่นาน ๆ ได้กินสักครั้งอย่างเอร็ดอร่อย

“เดี๋ยวเราจะไปเก็บเห็ดป่าทำยาสำนักรึ่ ฝนตกติดกันมาหลายวันแล้วเห็ดป่าคงขึ้นมาก เก็บไว้เป็นอาหารส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเอาไปขาย” เนี้ยมุซังเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเดิม เห็นฟานจิ้งกินหมั่นโถวหมดก็แบ่งส่วนของตนให้อีกครึ่งลูก แต่ฟานจิ้งไม่รับ

“อาจารย์... ท่านผมมจะแยะอยู่แล้ว ตัวสูงกว่าข้าตั้งมาก กินแค่นี้จะพออะไร”

“เจ้ากำลังโต ต้องกินมากหน่อย” เนี้ยมุซังยัดหมั่นโถวครึ่งลูกให้ ฟานจิ้งแล้วก้าวเดินต่อไป

“อาจารย์...” ฟานจิ้งน้ำตาคลอ ตั้งแต่ยังเล็กก็มีอาจารย์ดีต่อเขาที่สุด



ตอนฟานจิ้งเข้ามาอยู่ในสำนักนั้น เขามีอายุเพียงแค่สี่ขวบเท่านั้น แม้จะยังเล็ก แต่เขาก็จำความได้ว่าตนเองป่วยหนัก พ่อกับแม่ไม่มีเงินรักษาจึงพาเขามาทิ้งไว้ที่สำนักปราบปีศาจแห่งนี้ แต่ที่พวกท่านไม่รู้คือ... ที่นี้มีแต่เปลือก ฟานจิ้งไม่โทษที่พ่อแม่ทิ้งเขา แต่โทษที่พวกท่านไม่สืบให้ได้ว่าสำนักใดพอจะมีกินบ้าง เขาจะได้อยู่อย่างสุขสบายกว่านี้ ทว่าเมื่อคิดอีกที ที่นี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะเขาได้เป็นศิษย์คนเดียวของอาจารย์ที่ภายนอกดูเย็นชาแต่แสนใจดี แม้จะยากจนไปบ้าง แต่เขาก็มีความสุขกับการดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์

อาจารย์ดูแลเขาที่ป่วยจนหายดี หลังจากนั้นก็รับเป็นศิษย์เพราะไม่รู้ว่าบ้านเขาอยู่ที่ใด ส่วนเขาเองก็ไม่คิดจะกลับไปสร้างความลำบากให้แก่พ่อแม่ของตนเองอีก

ฟานจิ้งมองแผ่นหลังของอาจารย์ด้วยแววตานับถือและรักใคร่ แต่ก็ต้องถอนหายใจเมื่อเห็นว่าร่างที่ถูกลมพัดนั้นบางเพียงใด อาภรณ์สีทึมมีรอยปะชุนทำให้ราศีของเจ้าสำนักหดหายไปจนแทบไม่เหลือ อาจารย์ของเขากินน้อยเพราะต้องเสียสละให้ลูกศิษย์จนตัวเองผอมซูบไปหมดแล้ว ใบหน้าที่เคยงดงามยามนี้ก็ซูบตอจนดูไม่มีราศี หากทำได้... เขาจะหาเงินเยอะๆ เพื่อแบ่งเบาภาระของอาจารย์ คิดแล้ว ฟานจิ้งก็รีบวิ่งตามอาจารย์ไป

ยามนี้เนี่ยมู่ซิงยืนอยู่หน้าศาลเจ้าอายุสี่ร้อยปีพร้อมสีหน้าเคร่งขรึม นั่งจ้องอยู่นาน สุดท้ายก็ถอนหายใจออกมา ก่อนจะบอกศิษย์ที่ยืนตะลึงอยู่ข้างกาย

“คงถูกฟ้าผ่าเมื่อสามวันก่อน เห็นทีเราต้องหาเงินมาสร้างศาลเจ้าใหม่เสียแล้ว”

เขาตั้งใจมาเก็บเห็ดป่าเพื่อนำไปทำเป็นอาหารและแบ่งบางส่วนไปขาย กลับกลายเป็นว่าต้องมาพบกับเรื่องที่ต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายเข้าจนได้ ยามไม่เห็นก็ไม่เป็นไร แต่เห็นแล้วจะนั่งดูดยาก็ไม่ได้

ยามนี้ศาลเจ้าตรงหน้าแทบไม่เหลือเค้าเดิม ไม้เนื้อดีใหม่เป็น

ตอตะโก แม้แต่พระพุทธรูปแกะสลักก็ไม่ว่าหายไปในไหน มีเพียงศิลา  
ก้อนใหญ่ที่ด้านบนยังคงแบะยันต์เอาไว้

“ไม่ต้องซ่อมได้หรือไม่ขอรับ ไหนๆ ศาลเจ้านี้ก็ไม่มีคนมาสักการะ  
อยู่แล้ว” ฟานจึงหาทางลดค่าใช้จ่าย

เนี่ยมุซึ่งสายหน้า “ที่นี่เป็นสถานที่จองจำปีศาจจึงจอกที่  
อาจารย์ปู่และอาจารย์ทวดของเจ้าร่วมกับเขียนทั้งสี่ช่วยกันกำราบ  
เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งจึงต้องสร้างศาลเจ้าครอบเอาไว้” เขาพูด  
ตามที่หมิงจืออาจารย์ของตนเคยบอกเอาไว้

“ข้าว่าอาจารย์ปู่คุยโวไปเอง” ฟานจึงแบะปาก

ตอนอาจารย์ปู่ยังอยู่ที่เอาแต่เล่าเรื่องที่ตัวเองไปช่วยอาจารย์  
ทวดปราบราชาปีศาจทั้งสี่ตน บอกว่าสู้กันอยู่เก้าวันเก้าคืน สุดท้าย  
ราชาปีศาจก็สิ้นท่า ปีศาจตนหนึ่งถูกจองจำอยู่ใต้ศาลเจ้าหลังสำนัก  
ตอนแรกเขาก็เชื่อ แต่เมื่อยิ่งโตก็ยิ่งไม่เชื่อ เพราะตั้งแต่เขาอยู่ในสำนัก  
มา ไม่เคยเห็นอาจารย์ปู่ออกไปปราบปีศาจหรือปราบผีปราบมาร  
สักครั้ง มีแต่อาจารย์ของเขาออกไปปราบ เป็นไปได้มากกว่าอาจารย์ปู่  
อาจจะคุยโว ส่วนศาลเจ้าที่พูดถึงก็อาจเป็นเพียงแค่การทำให้สำนักดู  
น่าเชื่อถือขึ้นเท่านั้นเอง

“อย่าลบหลู่อาจารย์ปู่ของเจ้า เรื่องนี้เป็นความจริง ดังนั้นไม่ว่า  
อย่างไรเราก็ต้องหาเงินมาสร้างศาลเจ้าใหม่ให้ได้” น้ำเสียงของเนี่ยมุซึ่ง  
เคร่งเครียดขึ้น เขากำลังคิดว่าในสำนักยังพอมีของใช้ชิ้นใดที่จะนำไป  
จำหน่ายบ้าง เรื่องนี้เร่งด่วนเกินกว่าจะใช้เวลาเก็บรวบรวมเงินได้ อีกทั้ง  
ทั้งค่าสร้างศาลเจ้าก็ไม่ใช่น้อยๆ

ฟานจึงรับคำเสียงอ่อย รู้ว่ายามนี้อาจารย์ต้องคิดเรื่องเงินที่จะ  
นำมาสร้างศาลเจ้าเป็นแน่ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไร ทั้งสองต่างเลิกสนใจ  
ศาลเจ้าที่กลายเป็นตอตะโกตรงหน้า แล้วเริ่มเก็บเห็ดป่าตามที่คิดกัน  
ไว้ตั้งแต่แรก

หลังจากช่วยกันเก็บเห็ดป่าบนเนินเขาด้านหลังสำนักจนเต็มตะกร้า เนียมู่ซึ่งก็สั่งให้ฟานจิ้งแบ่งเห็ดป่าเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเขาจะนำกลับไปทำอาหารมือเย็น อีกส่วนหนึ่งแบ่งไว้ขายในวันพรุ่งนี้

“อาจารย์ ท่านกลับไปก่อนเถิด ข้าจะเก็บเห็ดอีกหน่อย ด้านโน้นยังมีดอกที่ไม่บานอยู่เต็มไปหมด” ฟานจิ้งชี้ไปยังขอนไม้ที่มีเห็ดขึ้นอยู่มากมาย

เนียมู่ซึ่งพยักหน้า “แล้วรีบกลับมาละ ระวังตัวด้วย”

ฟานจิ้งพยักหน้ารับแล้วเริ่มเก็บเห็ดต่อ ส่วนอาจารย์ของเขานั้นกลับไปี่สำนักเพื่อนำเห็ดไปทำอาหารมือเย็น

เมื่อเก็บเห็ดที่ยังไม่บานจนเต็มตะกร้าอีกครั้ง ขณะจะเดินกลับสายตาของฟานจิ้งก็สะดุดกับซากศาลเจ้าเก่าแก่อีกครั้ง เด็กชายเดินไปทางศาลเจ้าและมองซากไม้ที่มอดไหม้ตรงหน้าไม้ต่างกับเป็นศัตรูผู้ฆ่าพ่อ เขาเตะเสาไม้ที่กลายเป็นตอตะโก ก่อนจะตะโกนด่าด้วยความไม่พอใจ

“ทำไมเจ้าต้องมาถูกฟ้าผ่าเอาตอนที่สำนักย่อยขนาดนี้ด้วย แค่นี้อาจารย์ของข้าก็เหน็ดเหนื่อยมากพออยู่แล้ว!” เด็กชายหงนหน้าขึ้นฟ้า ตะโกนเสียงดังขึ้น “แค่นี้สินที่อาจารย์บู๊ทั้งวันก็มากมายเกินกว่าที่อาจารย์ข้าจะใช้ไหวแล้ว เจ้ายังมาเพิ่มหนี้สินให้อาจารย์ข้าอีกช่างไม่เห็นใจกันเสียบ้าง!”

ฟานจิ้งตะโกนด่าจบก็เริ่มคลายโทสะลงบ้าง หากไม่ทำแบบนี้เขาคงไม่สามารถปันหน้ายิ้มกับอาจารย์ได้ ยามนี้พอยิ้มได้แล้วก็หันหลังให้แก่ศาลเจ้าเพื่อจะเดินกลับ แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวกลับได้ยินเสียงหัมเสียงหนึ่งลอยมา

“เจ้าต้องการเงินหรือ หากเจ้าต้องการ ข้าหาให้เจ้าได้”

ฟานจิ้งสะดุ้ง เหลียวซ้ายมองขวาหาต้นเสียง แม้เขาจะเป็นศิษย์สำนักปราบปีศาจ แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่กลัวผีกลัวมารเสียหน่อย เขาเพิ่งก้าวขบเองนะ วิชาที่เรียนมาก็ยังไม่มาก

“จะเงินหรือทองข้าก็บันดาลให้เจ้าได้ เพียงแค่เจ้าตั้งยันต์ที่อยู่บนศิลาออกเท่านั้น เจ้าจะได้ทุกสิ่งที่เจ้าต้องการ”

คำพูดนี้ทำให้ฟานจิ้งหันกลับไปมองศิลาก่อนใหญ่ที่อยู่ท่ามกลางซากไม้ไหม้

“ไม่อยากจะเงินไปใช้หนี้หรือ”

ฟานจิ้งผงะถอยหลังจนสะดุดล้ม เมื่อแน่ใจว่าเสียงที่ได้ยินมาจากใต้ศิลาก่อนใหญ่

“จะ...เจ้าคือ ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่อาจารย์ปู่เล่าให้ฟัง?”

“ไม่ผิด”

คำตอบนี้ทำให้ฟานจิ้งยิ่งตะกุกตะลึงจากพื้นด้วยท่าทางลนลาน แล้ววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แต่วิ่งมาได้ครึ่งทางก็ไม่ได้ยินเสียงหุ้มเสียงนั้น ฟานจิ้งจึงหยุดวิ่ง และเมื่อคิดดีๆ ก็จำได้ว่าปีศาจจิ้งจอกตนนั้นจะไม่สามารถออกมาได้ หากยันต์ที่อยู่บนศิลาไม่ถูกดึงออก

เด็กชายคิดไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเดินกลับไปหยิบตะกร้าและเก็บเห็ดที่หล่นกระจายบนพื้นขึ้นมาใหม่ เพราะอย่างไรก็ยังขายได้ ปีศาจตนนั้นออกมาไม่ได้ ยุคนี้ความจนน่ากลัวกว่าปีศาจ ดังนั้นต่อให้เก็บเห็ดไประแวงปีศาจไป ฟานจิ้งก็ยอมทำ

“จะมัวแต่เก็บเห็ดอยู่ทำไม แค่ปล่อยให้ข้า เจ้าก็จะได้ทองจำนวนมากกว่าเห็ดที่เจ้าเก็บได้เสียอีก” เสียงหุ้มยังคงลอยมาเข้าหูฟานจิ้ง

“มะ...ไม่ต้องมาหว่านล้อมข้า อาจารย์ปู่บอกว่าปีศาจจิ้งจอกกินคน ข้าไม่ปล่อยเจ้าออกมากินคนหรอก ข้าไม่ได้โง่นะ” ฟานจิ้งเก็บเห็ดเร็วขึ้น

เสียงหัวเราะดังมาจากใต้ศิลา ก่อนอีกฝ่ายจะเอ่ยต่ออย่างไม่ร้อนใจ “ช่างเป็นคำเล่าขานที่น่ากลัวนัก ที่จริงแล้วข้าไม่ได้เป็นปีศาจกินคน ข้าแค่ทำผิดกฎสวรรค์จึงถูกจองจำ ทำทางอาจารย์ปู่ของเจ้าจะป็นเรื่องเกินไปหน่อยแล้ว”

‘นึกแล้วว่าอาจารย์ปู่ต้องคุยโว’ ฟานจิ้งเหินบนนมอาจารย์ปู่อยู่

ในใจ

“ที่นี่จะช่วยข้าได้หรือยัง”

“ทำผิดกฎสวรรค์เรื่องอะไร” ฟ่านจิ้งเริ่มสนใจข้อเสนอของปีศาจ  
จิ้งจอกเก้าหาง

“ก็แค่... ไปขโมยทองจากสวรรค์แล้วหลบหนีมาเท่านั้นเอง รู้  
หรือไม่ว่าทองบนสวรรค์นั้นออกลูกได้ด้วยนะ ก่อนถูกจับตัวมาข้าเอา  
ทองไปซ่อนไว้ ผ่านมาหลายปีแล้ว ยามนี้มันคงออกลูกออกหลานจน  
แน่นถ้าที่ข้าเอามาไปซ่อนไว้แล้ว”

“ทองออกลูกได้!” ฟ่านจิ้งตาวาว วางตะกร้าเห็ดแล้วเดินเข้าไป  
ใกล้ศาลาก่อนใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ

“ถูกต้อง เพียงแค่เจ้ายอมปล่อยข้า เราจะแบ่งทอง... ไม่สิ เจ้า  
เอาไปหมดเลยก็ได้ เหลือไว้ให้ข้าแค่แม่ทองก้อนเดียวก็พอ เพราะ  
อย่างไรมันก็ออกลูกออกหลานมาใหม่อยู่ดี”

ทองออกลูกได้... ไม่เท่ากับว่าใช้อย่างไรก็ไม่วันหมดหรอกหรือ

“อย่ามัวคิดมากเกินไป หากไม่รีบแล้วมีผู้อื่นผ่านมา ข้าก็จะให้ทอง  
แก่คนผู้นั้นแทน”

ถูกข่มขู่แบบนี้ฟ่านจิ้งผู้อ่อนต่อโลกก็เริ่มหวั่นไหว ความคิดที่จะ  
ช่วยอาจารย์แบ่งเบาภาระอยู่ตรงหน้าแล้ว แต่อาจารย์บอกว่าเป็น  
ศาลเจ้าที่กักขังปีศาจร้ายกินคนนี่นา

“จะเอาสิ่งใดเป็นประกันว่าเจ้าไม่ใช่ปีศาจกินคน”

“เอาทองเป็นประกันอย่างไรเล่า”

ฟ่านจิ้งเดินไปหยุดอยู่ใกล้ ๆ ซากศาลเจ้า มองเห็นยันต์ที่แค่  
เอื้อมมือไปถึง เขายื่นมือไปจับยันต์นั้น แต่เมื่อนึกถึงคำสั่งของ  
อาจารย์ที่บอกว่าอย่างไรก็ห้ามยุ่งกับยันต์บนศาลาก่อนนี้มือนั้นก็หยุด  
นิ่ง ขณะจะชักมือกลับ เสียงนกกะพือปีกอย่างแตกตื่นตรงเนินเขาก็  
ทำให้ฟ่านจิ้งสะดุ้งด้วยความตกใจ และยันต์ที่ติดอยู่กับศาลาก็หลุด  
ติดมือมา ยังไม่ทันที่ฟ่านจิ้งจะแตะยันต์ก็กลับไป ร่างเล็กก็ถูกแรง

มหาศาลกระแทกจนกระเด็นออกไป

หลังจากนั้นเด็กชายก็รีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา แต่ลุกยังไม่ทันขึ้น เสียงดังตูม! ก็ทำให้ฟานจิ้งหันไปมองด้วยใบหน้าขาวซีด ศิลากลายเป็นเศษหินก้อนเล็กๆ กระจายกระจายตกเกลื่อนพื้น พร้อมกับร่างสูงเพรียวร่างหนึ่งลอยขึ้นมาเหนือโพรงหินที่ศิลาก้อนใหญ่เคยทับไว้

ใบหน้าของคนผู้นั้นแดงมำเย้ายวน ซึ่งสามารถล่อลวงได้ทั้งบุรุษและสตรี สีหน้าของเขาบ่งบอกว่าไม่มีอะไรต้องสงสัยใด ดวงตาดอกท้อเรียวยาว หางตาเซิดขึ้นเล็กน้อยรับกับคิ้วเรียวได้รูป นัยน์ตาเป็นสีเทาเงิน ตัดกับเส้นผมสีดำลึบยาวสลวย อาการร่าเริงแวววาวยิ่งขับให้เขาดูงดงามอย่างไร้ที่ติ ด้านหลังคนผู้นั้นมีบางอย่างงอกออกมา เมื่อมองดี ๆ ก็จะเห็นเป็นหางฟูฟ่องและมีสีขาวยริบหรี่ไม่ต่างกับหิมะ แต่ไม่ได้มีเพียงหางเดียว กลับมีถึงเก้าหาง คนผู้นั้น... ไม่ใช่ ปีศาจตนนั้นมองฟานจิ้งด้วยแววตาเยียบเย็น ก่อนลอยข้ามเศษซากศิลาเข้ามาหาเด็กชาย ลางสังหรณ์บอกฟานจิ้งว่าปีศาจตนนี้ไม่ได้คิดจะมอบทองให้ ดูจากมือที่มึนเลื้อยยาวแหลมคมงอกออกมา น่าจะมอบความตายให้เสียมากกว่า

“ไหนเจ้าบอกข้าว่าข้าปล่อยเจ้าแล้ว เจ้าจะมอบทองให้อย่างไรเล่า”

ผู้มีใบหน้านางแดงมำเย้ายวนที่มองไม่ออกว่าเป็นบุรุษหรือสตรียิ้มให้ฟานจิ้ง แต่รอยยิ้มนั้นไม่ได้ส่งผ่านไปถึงดวงตาที่มีประกายอำมหิตพาดผ่านแม้แต่แว่น้อย ยิ่งสร้างความสะพรึงกลัวให้แก่เด็กชายอย่างมหาศาล

“ข้าลืมนอกเจ้าไปว่าทองที่ข้าเก็บไว้อยู่ในโลก ดังนั้น... มีหนทางเดียวที่จะทำให้เจ้าสมหวังได้คือฆ่าเจ้าเสีย!” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเอ่ยจบก็กางกรงเล็บออก แล้วยื่นมือข้างหนึ่งไปตรงหน้าฟานจิ้งด้วยความรวดเร็ว

ฟานจิ้งทั้งตกใจทั้งหวาดผวา ยามนั้นเขาคิดสิ่งใดไม่ออก คิดถึง

เพียงอาจารย์ของตน จึงหลับตาปี แล้วตะโกนเรียกเนี่ยมู่ซึ่งสุดเสียง  
ก่อนที่ทรงเล็บแหลมคมทั้งห้าจะสัมผัสหน้าอกตรงตำแหน่ง  
หัวใจของเด็กชาย กระบี่เล่มหนึ่งก็พุ่งมาสกัดไว้ได้อย่างฉิวเฉียด

หลังจากขัดขวางกรงเล็บของปีศาจจิ้งจอกได้ เนี่ยมู่ซึ่งก็รีบ  
ประคองฟานจิ้งให้ลุกขึ้น ยังคงไม่ละสายตาไปจากปีศาจจิ้งจอกเก่า  
ทางตรงหน้า เมื่อฟานจิ้งลุกขึ้นมาได้ เขาก็ผลักลูกศิษย์ไปด้านหลัง

“ถอยไป!”

“อาจารย์ ข้าไม่ได้ตั้งใจ ฮือๆ...” ฟานจิ้งร้องไห้ด้วยความ  
หวาดกลัวสุดขีด เสียงของเด็กชายสั่นปนสะอื้น

“ไม่ใช่เวลาจะมาอ่อย ถอยออกไป!”

ได้ยินเสียงดุดันของอาจารย์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ฟานจิ้งก็  
รู้ตัวว่าทำเรื่องร้ายแรงเข้าให้แล้ว

“ก็ปีแล้วนะ ที่ข้าไม่ได้ออกมาสูดอากาศภายนอก กลิ่นช่าง  
รึ้นรมย์นัก” สีหน้าของปีศาจจิ้งจอกเก่าทางผ่นอนคลายลงยามสูด  
อากาศเข้าปอด

“ปีศาจจิ้งจอกเก่าทาง กลับลงไปเสีย ไม่เช่นนั้นอย่าหาว่าข้า  
ไม่เตือน”

ปีศาจจิ้งจอกเก่าทางได้ยินก็หัวเราะหยัน “แค่เจ้าน่ะหรือจะทำ  
อะไรได้ จั้วหมิงกับหมิงจื่อไปอยู่ที่ไหนแล้วล่ะ หรือว่ายามนี้ไม่มีเซียน  
อยู่ด้วยจึงกลายเป็นเต่าหัดหัวไปแล้ว แค่นี้พียงข้าออกมาก็ไม่กล้าออก  
มาสู้”

“ห้ามลบหลู่อาจารย์กับอาจารย์ปู่ของข้า” สีหน้าของเนี่ยมู่ซึ่ง  
แม้จะเรียบเฉย แต่น้ำเสียงดุดันนั้นบ่งบอกว่าโกรธเพียงใด

“แล้วเหตุใดจึงไม่ออกมาเล่า” ปีศาจจิ้งจอกเก่าทางยังคงพูด  
อย่างสบายใจ แสงอาทิตย์ยามอัสดงอาบไล่ให้ใบหน้านั้นยิ่งดูงดงาม  
ชวนมอง แต่เพียงแค่คลี่ยิ้มเท่านั้น ใบหน้าชวนหลงใหลก็ดูร้ายกาจและ  
โหดเหี้ยมอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ยามนี้ข้าคือเจ้าสำนักทะยานฟ้ารุ่นที่ห้า การ  
กำราบปีศาจจึงจอกเก้าหางเป็นหน้าที่ของข้า!”

ผู้มีนัยน์ตาหวานแต่ทางตาคมกริบมองประเินชายหนุ่มที่ถือ  
กระบี่ปราบมารตรงหน้าแล้วก็อดหยันไม่ได้

“เจ้าหนู คุณก็รู้ว่าเจ้ายังอายุไม่ถึงสามสิบปีด้วยซ้ำ พลังตบะยัง  
เทียบกับลูกกะจอกของข้าไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้วจะรับมือข้าได้อย่างไร”

“ได้ไม่ได้ ไม่นานก็รู้เอง”

“ได้ ไม่ได้กินเนื้อมนุษย์มานาน วันนี้ข้าจะกินเจ้ากับเจ้าเด็กนั้น  
ก่อนเป็นการประเดิม” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางใช้นิ้วลูบริมฝีปากสีสดด้วย  
ท่าทางกระหาย

“กลับไปอยู่ในหอบระกายธรรม หากอาจารย์ไม่เรียก ไม่ต้อง  
ออกมา”

“แต่ว่าอาจารย์...”

“ไป!”

เสียงตวาดนั้นทำให้ฟ่านจิ้งต้องวิ่งกลับไปยังหอบระกายธรรม  
ตามที่อาจารย์สั่ง วิ่งไปพร้อมกับร้องไห้ไปไม่ต่างกับคนไข้แพ้ ก่อนจะ  
หันมาตะโกน

“อาจารย์ ข้าจะรอท่านนะ!”

เมื่อฟ่านจิ้งไปแล้ว เนี่ยมุซังก็ไม่กังวลสิ่งใดอีกต่อไป นี่คงเป็น  
ชะตาของเขา ชายหนุ่มมั่นใจว่าเขาตายวันนี้ ฟ่านจิ้งก็จะมีชีวิต  
รอดไปได้ หอบระกายธรรมนั้นเป็นศาลาที่เจ้าสำนักทะยานฟ้ารุ่นที่  
สองสร้างเอาไว้ มีเขตอาคมแข็งแกร่ง หากไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าสำนัก  
ก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปได้ ดังนั้น... หากเขาตาย ปีศาจตนนี้ก็ไม่สามารถทำ  
อะไรฟ่านจิ้งได้ และเนี่ยมุซังก็มั่นใจว่าแม้ไม่มีเขา ลูกศิษย์ก็จะเติบโต  
เป็นคนดีอย่างที่เขาวางใจไว้ได้

“เป็นแค่นักปราบปีศาจปลายแถว... ว่ามา จะเอาสิ่งใดมาสู้  
กับข้า” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางถามพลางมองบุรุษตรงหน้าอย่างพิจารณา



อีกครั้ง

คนผู้นี้รูปร่างสูงแต่ผอม กลืนอายุเต็มไปด้วยคุณธรรม สีหน้าราบเรียบ ไม่แสดงออกถึงความหวาดกลัวใดๆ ใบหน้าชูปตอบมีไรหนวดขึ้นเป็นตอคัลลากับคนไม่ค่อยดูแลตัวเองเท่าใดนัก เขายึดกายที่ผอมแห้งจนแผ่นหลังตรงแนว ท่าทางผึ่งผายขัดกับรูปร่างที่บางจนแทบจะทานลมไม่ได้ ตาสีดำสนิทนั้นมีแววแว่นแฉ่งและมุ่งมั่น มือกระชับกระป๋องแน่น ตั้งท่าเตรียมพร้อมตลอดเวลา หรือจะมีของดี...

“ข้า... ในฐานะเจ้าสำนักทะยานฟ้าผู้สืบทอดหน้าที่ผู้คุมขังเจ้าของสิ่งให้เจ้ากลับเข้าไปยังที่คุมขัง หาไม่แล้วก็จะมอบความตายเป็นการปลดปล่อยแทน”

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางได้ยืนเช่นนั้นก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะอย่างบ้าคลั่งราวกับได้ยินเรื่องน่าขันในรอบหลายร้อยปี จนเขาต้องกริดน้ำตาที่เล็ดออกมาจากหางตาเพราะหัวเราะมากเกินไป ผิดกับนักปราบปีศาจตรงหน้าที่ยังมีสีหน้าราบเรียบ ไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ

“ใช้ความตายเป็นการปลดปล่อยแทน? ฮ่า ๆ ๆ เจ้าช่างเป็นนักเล่าเรื่องน่าขันหน้าตายที่สุดที่ข้าเคยเจอ” เสียงหัวเราะนั้นเงียบลงกลายเป็นเสียงของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่กดต่ำ ไอสังหารแผ่ออกมาอย่างรุนแรง “ไม่เคยมีผู้ใดเอ่ยเรื่องความตายกับข้าแล้วจะรอดไปได้! จะทำอะไรก็รีบทำ แต่ข้าไม่กลับเข้าไปแน่ และอย่างที่บอก ข้าจะกินเจ้าเป็นคนแรกเพื่อฉลองให้แก่อิสรภาพของข้า”

“เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรจะพูดอีกต่อไป แม้ต้องแลกด้วยชีวิต ข้าก็จะไม่ปล่อยเจ้าออกไปก่อกรรมทำเข็ญแน่!”

ชายร่างผอมสูงกระชับกระป๋องแน่น ก่อนจะทะยานเข้าหาปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง มืออีกข้างก็ล้วงเอายันต์หลายยันต์ออกมาจากอกเสื้อ แล้วตั้งใจจะขัดมันใส่ปีศาจตรงหน้าเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหว แต่ยังไม่ทันที่ยันต์จะพุ่งไปถึงก็ถูกเป็นไฟ และมอดไหม้เหลือเพียงขี้เถ้าตกลงสู่พื้นดิน

เนี่ยมุซึ่งไม่หวั่นไหว แทงกระบี่ปราบมารไล่ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางโดยไม่ลังเล แต่ปีศาจตนนั้นกลับหลบได้อย่างง่ายดาย เขาพยายามอีกหลายครั้งก็ไม่เป็นผล และขณะจะพยายามอีกครั้ง กรงเล็บของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางก็ตัวดำตรงหน้า เขาจึงถอยจากออกมาอย่างฉิวเฉียด แต่เมื่อก้มลงมองก็เห็นว่าอาภรณ์บริเวณหน้าท้องของตนมีรอยเล็บกริดจนขาด และยามนี้มีเลือดซึมออกมา

เนี่ยมุซึ่งไม่สนใจบาดแผล นำเชือกปราบมารออกมาว่า่ยอาคมเพียงครู่ ก่อนจะสั่งให้เชือกนี้พุ่งไปยังร่างปีศาจจิ้งจอกเก้าหางในที่สุดก็ได้ผล!

เชือกปราบมารคล้องร่างปีศาจตนนั้นได้พอดี แต่ยังไม่ทันที่เขาจะยินดี อีกฝ่ายก็ยิ้มเย็นพร้อมกับเชือกที่เมื่อครู่มีแสงสีขาวเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ ก่อนจะกลายเป็นสีแดงและเริ่มลุกไหม้

“ของเล่นพวกนี้ใช้กับข้าไม่ได้หรอก” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเอ่ยพร้อมพุ่งเข้าหานักปราบปีศาจหนุ่มอย่างรวดเร็ว เชือกปราบมารมอดไหม้ลงในพริบตา

กรงเล็บคมพุ่งไปตรงหน้าเนี่ยมุซึ่งมันเร็วมากจนเขาหลบไม่ทัน รู้ตัวอีกครั้งก็เจ็บปนชาบนหน้าอก เมื่อก้มมองก็เห็นว่าเล็บของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางกริดเนื้อเขาลึกอีกสามแนว เลือดไหลย้อมชุดสีทมิฬจนกลายเป็นสีดำ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ยอมแพ้ พยายามใช้กระบี่ปราบมารแทงไปยังร่างตรงหน้า ทว่าไม่เป็นผลตามคาด

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางหลบกระบี่พร้อมตัวดำทวงหนึ่งในเก้าของตนมาด้านหน้า แล้ววิ่งร่างนักปราบปีศาจเอาไว้จนเขาไม่สามารถขยับได้ตามต้องการ จากนั้นก็กว้างของเนี่ยมุซึ่งขึ้นไปบนอากาศ เลี้ยเล็บที่มีเลือดติดจนสะอาด ก่อนจะหลับตาพร้อมด้วยสีหน้าอึมเอม เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกทีดวงตาสีเทาเงินก็แปรเปลี่ยนเป็นสีอำพันเข้มเรืองรอง

“เลือดของเจ้าอร่อยมาก หรือเป็นเพราะข้าไม่ได้ดื่มเลือดคนมานาน ทั้งหอมและหวาน”

“จงดืมเลือดข้าให้พอใจ แต่อย่าหวังจะได้ดืมเลือดของผู้ใดอีก  
อีก!” หางปีศาจจิ้งจอกสร้างร่างของเนียมู่ซึ่งแน่นขึ้นจนได้ยินเสียง  
กระดูกที่โครงหัก กระปี่ปราบมารร่วงหล่นลงพื้น แขนทั้งสองข้างของ  
เขาตกหล่น

“จะตายอยู่แล้วยังปากกล้า แต่เมื่อเจ้าอุทิศสำหรับตนเอง ข้า  
ก็จะสนองตามที่เจ้าหวังละนะ” ปีศาจจิ้งจอกเฝ้าทางดิ่งร่างเนียมู่ซึ่ง  
มาอยู่ตรงหน้า เขี้ยวแหลมคมงอกออกมาจากปากสีสด แต่เนียมู่ซึ่ง  
หาได้หัวนเกรง แม้จะหายใจลำบากก็ยังพยายามเอ่ยออกมา

“ไม่คิดจะกินหัวใจข้าหรือ เห็นว่าปีศาจชอบกินเลือดกับหัวใจ”

“เจ้ามีแผนใดกันแน่” ปีศาจจิ้งจอกเฝ้าทางหรือตามองอีกฝ่าย

“หรือเจ้ากลัวแม้แต่นักปราบปีศาจปลายแถวอย่างข้า” เนียมู่ซึ่ง  
ยืมหยัน ก่อนจะกระอักเลือดออกมาด้วยแรงรัดของหางปีศาจจิ้งจอก  
ที่กำลังโกรธจัดหลังจากถูกหยาบหยัน

“ได้ ข้าจะกินหัวใจเจ้า ก่อนที่มันจะหยุดเต้น คงจะหวานอร่อย  
กรุบกรอบไม่น้อย” นัยน์ตาสีอำพันเข้มขึ้น

ปีศาจจิ้งจอกเฝ้าทางกางกรงเล็บแล้วยื่นไปจ่อตรงหน้าอกข้าง  
ซ้ายของเนียมู่ซึ่ง และกดลงซ้ำ ๆ ปลายเล็บแทงเข้าไปในเนื้อหน้าอก  
ของชายหนุ่ม ขณะที่แววตาของปีศาจลึบโลด เมื่อคิดว่าจะได้กินอาหาร  
อันโอชะหลังจากไม่ได้กินมานาน เลือดซีมออกมาจากรอยเล็บทั้งห้า  
ที่กดทะลุผิวหนังของเนียมู่ซึ่งจนชุ่มอาภรณ์เนื้อหยาบ และยามที่ปีศาจ  
จิ้งจอกเฝ้าทางกำลังรู้สึกถึงการเต้นของก้อนเนื้อในร่างเหยื่อตรงหน้า  
ดวงตาของเขาก็เบิกกว้างด้วยไม่คาดคิดกับเหตุการณ์ยามนี้

มือผอม ๆ ที่เห็นกระดูกโปนข้างหนึ่งจับข้อมือของปีศาจ  
จิ้งจอกเฝ้าทางข้างที่กำลังจะควักหัวใจของเหยื่อออกมา และเมื่อเห็น  
ว่าปากของอีกฝ่ายเหมือนจะปริกรรมอะไรสักอย่าง ฝ่ายปีศาจก็คิดจะ  
ชักมือกลับ แต่กลายเป็นว่านักปราบปีศาจจับมือเขาไว้แน่น ปีศาจ  
จิ้งจอกเฝ้าทางมองมนุษย์ตรงหน้าด้วยแววตาตื่นตะลึง ยิ่งเห็นว่า

นัยน์ตาของคนตรงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ เขาที่ยิ่งประหลาดใจ  
เป็นไปได้อย่างไร คนผู้นี้ไม่น่าจะสู้แรงเขาได้ แต่ยามนี้เขากลับ  
ขยับแขนข้างนี้ไม่ได้ เพียงเพราะถูกจับด้วยมือข้างเดียวของคนตรงหน้า  
และเขายังตื่นตะลึงเข้าไปใหญ่ เมื่อเห็นว่าข้อมือของนักปราบปีศาจ  
ปลายแถวนั้นมีโซ่เส้นเล็กเส้นหนึ่งรัดอยู่ โขนั้นเริ่มเรืองแสงเป็นสีทอง  
ก่อนที่แสงนั้นจะเลื้อยจากข้อมือนักปราบปีศาจมาที่ข้อมือของเขา  
ปีศาจจึงจอกเก้าหางขยับมือแรงขึ้น แต่กลับสู้แรงของมนุษย์อ่อนแอ  
ผู้นี้ไม่ได้ สุดท้ายแสงสีทองก็สว่างววก่อนจะจางหาย กลายเป็นโซ่  
ธรรมดาเส้นหนึ่งพันรอบข้อมือของเขา และอีกเส้นพันข้อมือของคน  
ตรงหน้า

เมื่อเห็นว่าโซ่เส้นนั้นพันหนาการข้อมือของปีศาจจึงจอกเก้าหาง  
ได้แล้ว เนียมู่ซึ่งก็เลิกพยายามทำสิ่งใดต่อ แขนสองข้างตกลงอีกครั้ง  
ลมหายใจเริ่มแผ่วลงเรื่อย ๆ เขาเหนื่อยล้าเพราะเสียเลือดมาก

“เจ้า!” ดวงตาริยาวของปีศาจจึงจอกเก้าหางเบิกกว้างอีกครั้ง  
ไม่คิดວ່านักปราบปีศาจปลายแถวจะมีของสิ่งนี้

“ฆ่าข้าสิ กินหัวใจข้าเสีย เจ้าจะได้ตายไปพร้อมกับข้า” เนียมู่ซึ่ง  
ยิ้มอย่างผ่อนคลาย

เส้นเลือดบนขมับของปีศาจจึงจอกเก้าหางเต้นตุบ ๆ ด้วยความ  
โมโห เขาชักกรงเล็บกลับในทันที สิ่งที่พันหนาการเขาอยู่คือโซ่ร้อย  
วิญญาณ

โซ่ร้อยวิญญาณนี้หาร้อยคู่กับผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นคนหรือปีศาจ  
และแม้จะอยู่ไกลเพียงใด ผลก็จะไม่ต่างกันคือหากคนใดคนหนึ่งตาย  
อีกฝ่ายที่มีโซ่ร้อยวิญญาณคู่เดียวกันคล่องอยู่ก็จะตายตามทันที เพราะ  
วิญญาณของทั้งสองถูกร้อยรัดเอาไว้ และจะเป็นอิสระก็ต่อเมื่อผู้ที่เป็  
นคนร้ายคาถาคล่องโซ่เป็นผู้ร้ายคาถาปลดออกเอง ดังนั้น... ผู้ที่ถูกคาถา  
โซ่ร้อยวิญญาณคล่องเอาไว้จึงต้องเชื่อฟังคำสั่งผู้ที่เป็คนร้ายคาถา...  
ไม่ต่างกับถูกล่ามเป็นสัตว์เลี้ยง

ยามนี้ไชร้อยวิญญูณคลั่งอยู่บนข้อมือของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางกับนักปราบปีศาจผู้นี้ นั่นหมายความว่าหากมีผู้หนึ่งตาย อีกฝ่ายก็ต้องตายตาม ไม่มีวิธีใดจะปลดโซ่ออก มีเพียงเนื้อมูซึ่งเท่านั้นที่จะทำได้

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางออกมาสูดอากาศได้ไม่นานจะยอมตายได้อย่างไร เห็นทีคงจะกินเจ้านักปราบปีศาจคนนี้ได้แล้ว ‘เลือดมันหอมอร่อยเสียด้วย’ เขาคิดอย่างเสียดาย แต่จะให้ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางอายุหมื่นปีมาถูกไชร้อยวิญญูณล่ามเอาไว้เนี่ย! ถ้าปีศาจตนอื่นรู้เข้า หนึ่งในสี่ราชาปีศาจเช่นเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด

“ถือว่าเป็นโชคดีของเจ้านี้แล้วกัน” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางคิดว่า ไม่กินนักปราบปีศาจผู้นี้ก็ไม่ใช่ไร ด้านนอกยังมีมนุษย์อีกมากมายรอเขาอยู่ เขายิ้มกริม “วันนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไปก่อน” รอให้คิดหาวิธีปลดโซ่เส้นนี้ได้เสียก่อน เขาจะกินคนผู้นี้ให้เรียบ ไม่ให้เหลือซาก

เอ่ยจบปีศาจจิ้งจอกเก้าหางก็หมุนกายคิดจะจากไป แต่เนื้อมูซึ่งที่ยามนี้นั่งอยู่บนพื้นด้วยอาการหายใจระรวยตวาดกร้าวขึ้นมา

“หากเจ้าออกไปจากเขตล่านักปราบปีศาจนี้เมื่อใด ข้าจะปลิดหัวใจตนเอง!”

“เจ้าไม่กลัวหรอก” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางยิ้มหยัน มีผู้ใดบ้างไม่กลัวตาย อย่าคิดหลอกเขาให้ยาก

“เช่นนั้นก็ลองดู” เนื้อมูซึ่งใช้มือสองข้างกำด้ามกระบี่แน่น

แม้จะเห็นแววตาเด็ดเดี่ยวของอีกฝ่าย แต่ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางก็คิดว่ามันเป็นเพียงการแสดงละครให้เขาหวาดกลัวเท่านั้น เขายิ้มหยันให้นักปราบปีศาจอีกครา ก่อนหมุนตัวจะทะยานจากไป แต่สัญชาตญาณก็ทำให้เขาต้องหมุนตัวกลับไปทางเดิมอย่างรวดเร็ว เส้นเลือดบนขมับของเขาเต้นตึกๆ เมื่อเห็นว่ายามนี้นักปราบปีศาจที่นั่งอยู่บนพื้นกำลังแทงกระบี่ลงบนหน้าอกข้างซ้ายของตัวเอง

“บัดชบ!” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางสบถออกมา ก่อนจะดีดนิ้วส่ง

พลังไปยังกระบี่ของเนี่ยมุซังเพื่อทำให้หัก และรีบไปแย่งมาจากมือของ มนุษย์ที่ยามนี้หายใจจะรวย ทั้งที่หน้าอกข้างซ้ายยังมีกระบี่อีกครั้งหนึ่ง ปักคาอยู่ แต่ใบหน้าที่เคยราบเรียบยามนี้กลับเผยรอยยิ้มบาง ๆ

กระบี่แทงเข้าไปถึงหัวใจของเนี่ยมุซัง เขาคิดจะฆ่าตัวตายเพื่อ กำจัดปีศาจจิ้งจอกเก้าหางจริง ๆ เพราะการใช้กระบี่แทงหัวใจตนเองก็ ไม่ต่างกับแทงไปถึงหัวใจของปีศาจตนนั้น แต่ร่างกายปีศาจไม่ได้ อ่อนแอจึงยังคงยืนอยู่ได้

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางดึงกระบี่ที่หักออกจากอกของเนี่ยมุซัง อย่างไม่ปราณี จนร่างพอมกะห่องนั้นสะท้อนเลือก หงายหลังล้มตึง ลงไปนอนอยู่บนพื้น จากนั้นเขาก็ทิ้งกระบี่หักแล้วทาบฝ่ามือลงไป ที่ แผลบนหน้าอกข้างซ้ายของเนี่ยมุซัง ซึ่งแทบจะเหลือเพียงหนังหุ้ม กระดูก

“เจ้าอยากตายมากก็ตายไป แต่ข้ายังอยากมีชีวิตอยู่” ปีศาจ จิ้งจอกเก้าหางเอ่ยเสียงกดต่ำอย่างไม่พอใจ แผลที่อยู่ใต้ฝ่ามือของเขา มีแสงเรืองรองขึ้นมา ก่อนแสงนั้นจะจางลงในที่สุด

ปีศาจที่ไม่เคยช่วยเหลือผู้ใด ยามนี้กลับต้องมารักษาแผลให้ มนุษย์ผู้อ่อนแอ คิดแล้วก็สมเพชตนเองเหลือเกิน ไม่ได้กินแล้วยังต้อง มาช่วยอีก

เมื่อรักษาแผลเสร็จและเห็นว่านักปราบปีศาจผู้นี้นอนนิ่ง หายใจ อ่อนแต่คาดว่าจะคงไม่ตาย เขาก็คิดจะหลบหนีไป แต่ขณะกำลังคิดอยู่ นั้น เสียงห่มอ่อนแรงกลับดังขึ้นมา

“เจ้าออกจากอาณาเขตสำนักปราบปีศาจไปเมื่อใด ข้าก็จะปลิด ชีวิตตัวเองเมื่อนั้น และหากเจ้าคร่าชีวิตมนุษย์เมื่อใด ข้าก็จะปลิดชีวิต ตัวเองตามมนุษย์ที่เจ้าฆ่า โดยที่ยมทูตหน้าวูยังไม่ทันได้รับวิญญาณ ของคนผู้นั้นไปด้วยซ้ำ เชื่อเถิดว่าข้าไม่ได้โกหก”

ใบหน้าขาวของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางคล้ำลงในทันใด แปลว่าถึง อย่างไรคนผู้นี้ก็จะฆ่าตัวตายเช่นนั้นหรือ ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห และไอสังหาร

ก็ยังแผ่กระจายเป็นวงกว้าง แต่เขาหามนุษย์สักคนมาให้ระบายนโตะไม่ได้ นอกจากคนที่นอนหายใจระรวยอยู่ตรงหน้า

“เจ้ากล้าซู่ข้าผู้เป็นหนึ่งในสี่ราชาปีศาจ ระวังจะไม่ได้ตายดี หากข้าหาวิธีปลดโซ่ร้อยวิญญาณนี้ออกได้ ข้าจะกินเจ้าทีละส่วนโดยที่เจ้ายังหายใจ ดูซิว่าจะทรมานเพียงใด หากเจ้ายังรู้ที่ต่ำที่สูงก็จงปล่อยข้าไปเสีย”

“...”

ไม่มีเสียงตอบรับจากเนื้อมูซึ่ง เพราะยามนี้เขาหมดสติไปแล้ว แม้บาดแผลที่หัวใจและหน้าอกจะหายดี แต่บาดแผลจุดอื่นที่ถูกกรงเล็บแหลมคมกริดทำให้เขาเสียเลือดมากจนสลบไปนั่นเอง

ใบหน้าของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางคล้ำลงกว่าเก่า “สารเลวยิ่งนักไม่เคยมีผู้ใดปล่อยให้อาณาพดคนเดียวเช่นเจ้า!”

“ฮึก...” นกฮูกส่งเสียงมาจากด้านหลังภูเขา

“หุบปากเสีย!” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางหันไปตวาดกร้าวใส่ภูเขา ด้านหลังสำนักปราบปีศาจเพื่อระบายนโตะ เสียงนั้นเต็มไปด้วยไอสังหาร คาดว่ายามนี้พวกสัตว์ที่อยู่บนภูเขาคงตายไปแล้วกว่าครึ่ง เพราะความตกใจ

## 2

# แผนการร้ายของ ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง

แม้ฤดูฝนกำลังจะผ่านพ้นไป แต่หยาดพิรุณยังคงโปรยปราย  
ลงมาจากฟากฟ้าไม่ขาดสาย ต้นไม้ต่างชุ่มฉ่ำ ทว่าการค้าในตลาดเล็กๆ  
ของหมู่บ้านทะยานฟ้าไม่คึกคักเพราะฝนตกลงมาไม่หยุดพร้อมกับเมฆ  
สีเทาที่ยังคงก่อตัวหนา อากาศเช่นนี้ทำให้คนป่วยง่าย ยาแก้หวัดจึง  
ขายดีกว่าปกติ

“อาจารย์ ชักกลับมาแล้ว วันนี้ยาที่นำไปขาย ขายได้เกือบหมด  
เลยขอรับ”

เมื่อเนียมซึ่งได้ยินเสียงฟานจิ้ง ก็ขยับกายออกจากห้องปรุงยา  
แล้วเดินออกมาหาศิษย์เอก

“ทำไมท่านไม่พักผ่อน ท่านยังบาดเจ็บอยู่นะขอรับ” ฟานจิ้งรีบ  
ประคองเนียมซึ่งมานั่งที่โต๊ะกลางห้องโถงใหญ่ ซึ่งยามนั้นนอกจากโต๊ะ  
กับเก้าอี้กลมกลางห้องแล้ว ของใช้และของประดับมากมายที่เคยมีได้  
อันตรายกันไปทีละชิ้นจากฝีมือเจ้าสำนักรุ่นที่สี่

“อาการไม่สาหัสมากแล้ว เจ้าไม่ต้องห่วง” เนียมซึ่งบอก

ฟานจิ้งวางล่วมยาลง รีบรินน้ำชาให้อาจารย์ ก่อนจะล้วงเอา  
เงินที่ขายยาได้วันนี้ออกมาให้อาจารย์ดู



“วันนี้ขายได้มากเลยขอรับ” เขาล้วงของอีกอย่างในลุ่มมามา วางลงบนโต๊ะด้วยท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ

ของสิ่งนั้นถูกกระดาศน้ำมันหล่ออยู่ เนียมูซึ่งมองก่อนจะหันไปถามศิษย์ตัวน้อยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “สิ่งนี้คืออะไร”

“ไถ่อย่างขอรับ” ฟานจึงหลุบตาตอบ “ข้าเห็นช่วงนี้ท่านบาดเจ็บสาหัส แต่นอกจากยาที่ท่านสั่งให้ข้าต้มให้ดื่มก็ไม่ได้กินของบำรุงอะไรเลย ข้าจึงซื้อไถ่อย่างมาให้ท่านครั้งตัว”

“ไถ่อย่างมีมันมาก กินไปก็ไม่ดีต่อร่างกาย อีกทั้งยังสิ้นเปลืองเงิน” เนียมูซึ่งติง

“ยามที่ท่านไม่บาดเจ็บ มีเนื้อ ท่านก็ให้ข้ากินมากกว่า บอกว่าเด็กต้องเจริญเติบโต ยามนี้ท่านบาดเจ็บ ก็ควรจะกินเนื้อสัตว์บำรุงนะขอรับ”

เนียมูซึ่งยังไม่ทันได้ตอบ เสียงห่มเอื่อย ๆ เสียงหนึ่งก็ขัดขึ้นมาเสียก่อน

“ข้าได้กลิ่นไถ่อย่าง ไถ่อย่างอยู่ที่ใด”

เมื่อเห็นผู้มาใหม่ฟานจึงก็สะดุ้ง ผวาไปยืนอยู่ข้างอาจารย์ไถ่กว่าเดิม ส่วนเนียมูซึ่งยังมีสีหน้าเรียบเฉย ก่อนหยิบมีดสั้นที่เริ่มพกติดตัวไม่กี่วันมาวางไว้บนโต๊ะข้างห่อไถ่อย่าง

ปีศาจจึงจอกเก้าหางเห็นว่าเจ้ามนุษย์ผู้นี้ นำมีดสั้นมาวางไว้ข้างกระดาศน้ำมันหล่อใหญ่ก็คิดว่าอีกฝ่ายหวงของ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก แต่ก็ยังแผ่วแว่วยั่วเข้าออกมาด้วย

“นี่เจ้านักปราบปีศาจ เจ้าถึงขั้นพบกับผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเจ้า เชียวหรือ จำไม่ได้หรือไม่ว่าเมื่อสัปดาห์ก่อนใครเป็นผู้ช่วยชีวิตเจ้า”

นัยน์ตาเย็นชาของผู้ ‘ถูกช่วยชีวิต’ ตวัดไปมองปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง แต่เขาไม่ได้เอ่ยสิ่งใด กลับหันไปบอกฟานจึงด้วยน้ำเสียงดังเดิม

“อาจารย์หุงข้าวไว้แล้ว คิดจะผัดผัก ในเมื่อวันนี้มีไถ่อย่าง เช่นนั้นกินแค่ไถ่อย่างก็พอ พรุ่งนี้เช้าค่อยกินผัดผัก”

“ขอรับ ข้าจะรีบไปยกข้าวมา” ฟ่านจิ้งพยักหน้ารับ แต่ขณะจะเดินไปยังห้องครัว เห็นว่าปี่ศาจยังคงยืนอยู่ที่ไม่ไวใจ เกรงว่าอาจารย์จะเป็นอันตราย

“ไม่ต้องห่วงอาจารย์ เจ้าไปเถิด”

ฟ่านจิ้งได้ยืนอาจารย์พูดเช่นนั้นจึงพยักหน้า แล้วรีบเข้าไปในห้องครัวโดยเร็ว

“นี่ ข้าคุยกับเจ้าอยู่นะ!” ปี่ศาจจึงจอกเก้าหางที่ไม่เคยถูกผู้ใดละเลยส่งสายตาพิฆาตให้เนี้ยมู่ซึ่ง

“เจ้าไม่ใช่ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตข้า แค่ว่าข้าตายแล้วเจ้าจะตายด้วยเท่านั้น”

เนี้ยมู่ซึ่งนับเงินบนโต๊ะ และเริ่มคิดว่าจะจัดสรรอย่างไร ไม่สนใจปี่ศาจจึงจอกเก้าหางที่ยืนอยู่หน้าประตูลักนิต

ฝ่ายปี่ศาจยิ่งเห็นท่าที่เมินเฉยของมนุษย์ก็ยิ่งโมโห หากเขาไม่ใช้ปราณปี่ศาจจึงจอกเก้าหางช่วยรักษาบาดแผลบนหน้าอกให้ ป่านนี้คนผู้นั้นคงไม่มีโอกาสมาทำท่าทียโสโสเขา ถึงแม้จะช่วยเพราะเกรงว่าชีวิตตนเองจะจบสิ้นตามไปด้วยก็ตาม แต่ถึงอย่างไรช่วยชีวิตก็คือช่วยชีวิต อีกทั้งเขาไม่เคยช่วยชีวิตผู้ใดมาก่อน แล้วจะไม่ให้ปี่ศาจจอกเก้าหางผู้เกรียงไกรเดือดดาลได้อย่างไร คิดแล้วก็เดินเข้าไปคว้าโต๊ะตรงหน้าเนี้ยมู่ซึ่งทันที

เนี้ยมู่ซึ่งที่เพิ่งเก็บเงินไว้ในอกเสื้อ เมื่อเห็นปี่ศาจจอกเก้าหางล้มโต๊ะกลางห้องก็คว่ำมาได้แค่ของใกล้ตัว นั่นคือมีดสั้นกับกระดาดน้ำมันหอยนั้น

โครม!

แรงที่ปี่ศาจจอกเก้าหางใช้ทำให้ขาโต๊ะหักไปขาหนึ่ง กาน้ำชา กับถ้วยชากระเบื้องแตกเสียหาย ฟ่านจิ้งได้ยินเสียงก็วิ่งมาดู มือข้างหนึ่งถือทัพพี ส่วนมืออีกข้างถือถ้วยข้าวที่ยังตักไม่เสร็จ เมื่อเห็นโต๊ะกลางห้องที่เป็นสมบัติชิ้นเดียวถูกทำลายดวงตาก็ลุกเป็นไฟ เนี้ยมู่ซึ่ง

ก็ไม่ต่างกัน แม้จะมีโทษ แต่เขายังข่มไว้ ทว่าฟานจิ้งโมโหจนไม่สนแล้ว

“กลัวตัวอย่างไรมาล้มโต๊ะสำนักข้า! รู้หรือไม่ว่ามันเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายในห้องนี้แล้ว เจ้าต้องชดใช้มานะเจ้าปีศาจร้าย” เด็กชายเห็นชุดน้ำชาสุตริกของอาจารย์แตกไม่มีชิ้นดีก็เลือดขึ้นหน้า ใช้ทัพพีชี้หน้าปีศาจจิ้งจอกเก้าหางอย่างไม่เกรงกลัว “เจ้ากลัวตัวอย่างไรมาทำชุดน้ำชาของอาจารย์ข้าแตก ชุดน้ำชาชุดนี้ขายได้ราคา พวกข้ายังตั้งใจขายไม่ลง แต่เจ้ากลับทำมันแตก เจ้าจะชดใช้อย่างไร!”

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางก่ดพันกรอด เมื่อก่อนเขาเคยเกรียงไกรเพียงใด แม้เผ่าบ้านทำลายเมืองก็ไม่เคยมีผู้ใดกล้าให้เขาชดใช้ แต่ยามนี้เพียงแค่นี้ก็เฒ่า ๆ ขาหักไปหนึ่งขาและชุดน้ำชาชุดเดียว กลับมีผู้กล้าทวงให้เขาใช้คืน กินดีมีหัวใจเสียมากี่ตัวกัน

เขากางมือเรียวขาวออก แล้วกรงเล็บก็งอกยาวขึ้นเรื่อย ๆ ใบหน้าดงามที่ยามปกติเหมือนไม่ยี่หระสิ่งใด บัดนี้แค่บิดยืมเล็กน้อย ใบหน้านั้นก็ดูโหดเหี้ยมขึ้นทันตา พร้อมไอสังหารแผ่ออกมารากร่างของเขา

“คงไม่อยากโตแล้ว จึงอาญาใช้สิ่งนั้นชี้หน้าข้า อยากตายอย่างไรบอกข้ามา ข้าจะสงเคราะห์ให้” น้ำเสียงเขาเยียบเย็นขึ้น

ไม่รอให้ฟานจิ้งตอบ ร่างสูงเพรียวของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางก็พุ่งเข้าหาร่างเล็กป้อม หวังจะควักหัวใจของเด็กชายออกมาดูว่ามันทำด้วยอะไรถึงได้มีความกล้าเช่นนี้ แต่ขณะเดียวกัน... คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ก็ไม่ได้นั่งนิ่งอีกต่อไป เนียมูซึ่งพุ่งตัวมาบังร่างเล็กป้อมของฟานจิ้งเอาไว้ ให้นำออกข้างซ้ายของตนเองตรงกับกรงเล็บแหลมคม นั้นอย่างไม่กลัวตาย

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเห็นว่กำลังจะฝังกรงเล็บเข้าไปในเนื้อของผู้ใด ก็ต้องชักมือกลับอย่างไม่พอใจ

“ถอยไป ข้าจะฆ่ามัน!”

“เจ้าไม่มีสิทธิ์มาผู้คนตามอำเภอใจ หากเจ้าฆ่าคนแม้แต่ผู้เดียว ข้าจะแทงมิดสันเล่มนี้เข้าหัวใจของข้าทันที” เนียมู่ซึ่งเอ่ยขณะที่สีหน้าเคร่งขรึม พร้อมกับยกมิดสันขึ้นมาจ่อที่หน้าอกข้างซ้ายของตนเอง

นัยน์ตาดงามคมปลาบของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางตัวดมองเนียมู่ซึ่งอย่างเดือดดาลสุดขีด “เจ้ากล้า!”

“ข้าเคยทำมาครั้งหนึ่งแล้ว ทำอีกครั้งก็ไม่แปลก” เนียมู่ซึ่งตอบอย่างไร้ความกลัวเกรง แล้วกดมิดลงบนหน้าอก

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเห็นแล้วก็ยิ่งเดือดดาลมากขึ้น แต่ทำได้เพียงคำราม ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อด้วยความไม่พอใจ ตอนแรกเขาคิดจะจับตัวนักปราบปีศาจไปทรมาน เพื่อให้คนผู้นี้ยอมปลดไคร้อยวิญญาณออก แต่ดูท่าแล้วเนียมู่ซึ่งคงใช้วิธีฆ่าตัวตายเป็นการตอบโต้ และชีวิตปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่เพิ่งเป็นอิสระก็คงจบเห่เช่นกัน คิดแล้วก็ต้องขมกลืนโทสะเอาไว้

เมื่อบรรยากาศการชนฆ่าเริ่มจางลง ฟ่านจิ้งที่ยืนหลบด้านหลังเนียมู่ซึ่งก็ถามเสียงเบา “อาจารย์ แล้วเราจะนั่งกินข้าวที่ใดกันเล่า”

เนียมู่ซึ่งยังบาดเจ็บอยู่ แต่เรื่องกินก็สำคัญ เขาเดินเข้าไปในห้องนอนของตนแล้วยกโต๊ะออกมาแทนโต๊ะตัวเดิมที่กองอยู่บนพื้นด้วยสภาพไม่สมประกอบ แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิม ก่อนจะบอกศิษย์ตัวน้อย “ใช้ตัวนี้ไปก่อน ไว้อาจารย์หายดีเมื่อใดค่อยซ่อม”

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางได้ยินก็ส่งเสียงฮึ่เหยียหยัน “พวกเจ้าเป็นยาจกหรืออย่างไร โต๊ะพังก็ซื้อใหม่เสีย”

“เช่นนั้นเจ้าก็เอาเงินมาสิ คิดว่าเงินนั้นหากันได้ง่าย ๆ หรือไร” ฟ่านจิ้งพูดออกมาด้วยนิสัยคนปากไว

ได้ยินเจ้าเด็กปากกล้าหาเรื่อง ปีศาจจิ้งจอกก็เริ่มกางกรงเล็บอย่างอำมหิตอีกครั้ง

“กลับที่คุ้มขงของเจ้าไปเสีย” เนียมู่ซึ่งพูดขึ้นอีกครั้ง

“กลับแล้วอย่างไร ยามนี้ศิลาแตกไปแล้ว ยันต์ก็ขาด เจ้ายังคิด

ว่าข้าจะกลับไปอีกหรือ” ปิศาจจิ้งจอกเดินไปนั่งบนเก้าอี้ด้วยท่าที่  
เอือระเหยตามเคย

“แล้วจะเอาอย่างไร” เนียมูซึ่งมองอีกฝ่ายด้วยแววตาดกดัน  
แววตาเอือระเหยของปิศาจจิ้งจอกแก้ทางแปรเปลี่ยนเป็น  
เจ้าเล่ห์ในทันที “ปล่อยข้าไปสิ แล้วหากเจ้าต้องการสิ่งใด ข้าจะให้เจ้า  
ทุกอย่าง”

“ต้องการให้เจ้ากลับไปอยู่ใต้ศิลาดังเดิม”

ปิศาจจิ้งจอกเริ่มไม่พอใจอีกครั้ง เนียมูซึ่งชอบสั่งให้เขากลับไป  
ยังที่คุมขัง และขู่ว่าจะปลิดชีพตัวเอง มีอยู่แค่สองอย่าง เขาฟังจนเริ่ม  
เบื่อแล้ว ปิศาจจิ้งจอกเจ้าเล่ห์เริ่มคิดแผนการใหม่

“เอาเช่นนี้... ในเมื่อศิลาและยันต์ถูกทำลายไปแล้ว ข้าเองก็ถูก  
จองจำมาถึงสี่ร้อยปี ข้าขออยู่ร่วมกับพวกเจ้าก็แล้วกัน”

“หมายความว่าอย่างไร” เนียมูซึ่งมองปิศาจจิ้งจอกแก้ทางด้วย  
แววตาไม่ไว้ใจ

“ก็แค่เปลี่ยนจากอยู่ใต้ศิลาเป็นอยู่ในสำนักปราบปิศาจของพวกเขา  
เจ้าแทนอย่างไรเล่า ข้าสัญญาว่าจะทำตัวดี ๆ ไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน  
จะไม่ออกไปทีใด ไม่ฆ่าผู้ใดเด็ดขาด แค่นี้ก็ไม่น่าจะมีปัญหาไม่ใช่หรือ”  
ปิศาจเอ๋ยพร้อมเผยรอยยิ้มที่ดูคล้ายว่าโล่งใจ

“ไม่ได้” เนียมูซึ่งปฏิเสธทันที

“เจ้ากลัวสิ่งใดเล่า ในเมื่อเจ้าก็กำจุดตายของข้าเอาไว้ หากข้า  
หนีไป เจ้าก็คิดจะฆ่าตัวตาย หากข้าคิดจะฆ่าคน เจ้าก็คิดจะสังหาร  
ตนเอง ข้าไม่มีทางรอดอยู่แล้ว อีกทั้งยามที่ข้าถูกคุมขังอยู่นั้นทำให้ข้า  
คิดว่าข้าควรจะกลับตัวเป็นปิศาจที่ดี”

เนียมูซึ่งนิ่งเงียบ ปิศาจจิ้งจอกแก้ทางจึงเอ่ยต่อ

“เช่นนั้นเอาอย่างนี้ ถือว่าเป็นการตกลงร่วมกัน จนกว่าเจ้าจะ  
หาศิลาที่เหมาะสมได้ ข้าจะอยู่ในสำนักแห่งนี้ หากหาศิลาได้เมื่อใด ข้า  
จะกลับไปอยู่ใต้ศิลาดังเดิม ยอมกลับไปอยู่ใต้นั้นแม้จะไม่อยากกลับ

“ไปก็ตาม” ประโยคสุดท้ายนั้นสีหน้าปีศาจจึงจอกเก้าหางดูคล้ายไม่ได้  
รับความเป็นธรรมแม้แต่หน่อย

เนี่ยมุซึ่งคิดซังใจ สุดท้ายก็พยักหน้า ใครจะเชื่อว่าปีศาจที่เพ่ง  
กางกรงเล็บใส่พวกเขาจะกลับใจได้ง่ายๆ แต่ก็ไม่มีหนทางอื่น ยามนี้  
‘ไม่มีศิลาที่เหมาะสมเลย ศิลาที่เคยกักขังปีศาจจึงจอกตนนี้หาใช้ศิลา  
ธรรมดา มันคือศิลาหมื่นปีจากเขาคุณหลุนที่เขียนเป็นผู้ยกมาให้ เพราะ  
หากเป็นศิลาธรรมดาจะไม่สามารทำให้โพรงหินด้านในแข็งแกร่งจน  
กักขังปีศาจตนนี้ได้ และปีศาจจึงจอกเก้าหางอาจทำลายโพรงหินแล้ว  
หนีไปได้นั่นเอง

เขาต้องรอให้อาจารย์ลงมาจากสวรรค์เพื่อเยี่ยมสำนักเช่นที่เคย  
ทำ แล้วให้ท่านส่งข่าวแก่เขียนขอให้ยกศิลาจากเขาคุณหลุนมาให้อีก  
ก้อน แต่จะเป็นเมื่อใดที่อาจารย์จะกลับมาเนี่ยมุซึ่งก็ไม่แน่ใจ เพราะ  
ท่านเป็นผู้ที่เอาแน่เอานอนไม่ได้

“เจ้ายินยอมแล้ว” เห็นเนี่ยมุซึ่งไม่ปฏิเสธ ปีศาจจึงจอกเก้าหาง  
จึงสรุปเอาเอง เขายิ้มพร้อมดวงตาเป็นประกาย ทำให้ใบหน้านางดงาม  
ยิ่งขึ้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้บุรุษตรงหน้ามีสีหน้าเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย ปีศาจ  
จึงจอกเก้าหางไม่ได้สนใจ ยังถามต่อด้วยความกระตือรือร้น “แล้วจะ  
ให้ข้าอยู่ที่ห้องใดเล่า”

“ห้องพักแขกมีอยู่หลายห้อง ข้าให้เจ้าเข้าพักห้องหนึ่ง”

“อาจารย์ แต่ว่าปีศาจตนนี้...” ฟานจึงคิดจะท้วง แต่เสียงทุ้ม  
กลับดังตัดบทขึ้นมาก่อน

“จำไว้ หากเขาควบคุมร่างกายของอาจารย์ให้เจ้าใช้มีดสั้นแทง  
ที่หัวใจอาจารย์ หากเขาคิดจะหนีออกจากสำนัก ก็ให้เจ้าแทงไปที่หัวใจ  
ของอาจารย์ หากเขาฆ่าผู้อื่น เจ้าก็ต้องแทงที่หัวใจของอาจารย์เช่นกัน”

“อาจารย์...” ฟานจึงครางออกมาอย่างไม่เห็นด้วย

“คิดจะขัดคำสั่งอาจารย์?”

เห็นสีหน้าจริงจังของอาจารย์ ฟานจึงก็ไม่กล้าขัดอีกต่อไป

เพราะรู่ว่านั้นคือเรื่องสำคัญมาก จึงทำได้แค่ขานรับเสียงอ่อย

“ขอรับอาจารย์”

“กินข้าวกันเถิด” สีหน้าของเนี่ยมุซึ่งกลับมาเรียบเช่นเดิม

ฟานจึงนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบตะเกียบขึ้นมาคีบไก่ย่างที่จัดใส่จานอย่างดีวางไว้บนถ้วยข้าวของอาจารย์ เนี่ยมุซึ่งเห็นเช่นนั้นก็คืบเนื้อไก่ให้ฟานจิ้มชิ้นหนึ่ง เด็กชายรับมากินแล้วพวยข้าวเข้าปากคำโต เนี่ยมุซึ่งก็กินไก่อย่างกับข้าวอย่างผ่องคลាយ ไม่ได้สนใจบุคคลที่สามซึ่งนั่งหัวได้ออยู่ในห้องนี้แม้แต่หน่อย

“ข้าวข้าล่ะ” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางถาม

“ไม่มี” เนี่ยมุซึ่งตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเดิม เพราะรู้ว่าข้าวทั้งหมดนั้นอยู่ในถ้วยของเขากับลูกศิษย์แล้ว เห็นสีหน้าไม่พอใจของปิศาจจิ้งจอกเก้าหางเขาจึงพูดต่อ “พຽ່ງนี้ข้าจะให้ฟานจิ้มข้าวสารมาเพิ่มในส่วนของเรา”

ไอหะมินที่เริ่มก่อตัวรอบกายปิศาจจิ้งจอกเก้าหางเมื่อครู่จางลงไปบ้าง แต่กลับหะมินมากกว่าเดิมเมื่อเสียงหัมของเนี่ยมุซึ่งดังขึ้นอีกครั้ง

“แต่เจ้าต้องจ่ายค่าที่พักและค่าอาหารให้พวกข้าทุกวัน หากคิดจะอยู่รายวันก็จ่ายเป็นรายวัน หากคิดจะอยู่เป็นเดือนก็จ่ายมาเป็นรายเดือน แต่ถ้าไม่มีเงินจ่ายก็กลับไปอยู่ในโพรงหินของเจ้าเช่นเดิม”

ฟานจึงได้ยินเช่นนั้นดวงตาก็เป็นประกาย นับถืออาจารย์มากกว่าเดิม ไม่คิดว่าอาจารย์ของเขาจะฉลาดเช่นนี้ ที่ยอมให้ปิศาจตนนี้อยู่ร่วมสำนักด้วยเพราะต้องการรายได้เพิ่มนั่นเอง

“พวกเจ้าเป็นนักเลงที่คอยรีดไถเงินผู้อื่นหรืออย่างไร ข้าเพิ่งขึ้นมาสูดอากาศบนโลกภายนอกไม่นานก็เรียกเก็บเงินกับข้า” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางไม่พอใจ

แต่คนถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงแค่ปรายตามองอีกฝ่าย “เมื่อครู่เจ้ายังบอกว่าหากข้าอยากได้สิ่งใดก็หาให้ได้ เพียงแค่เงินค่าอาหารและ

ค่าที่พักไม่เท่าใดก็หาไม่ได้แล้วหรือ สงสัยคงเป็นแค่ราคาคุย”

หนึ่งในสี่ราชาปีศาจถูกมนุษย์ต่ำต้อยผู้นี้สับประมาทอยู่หรือ ศิษย์อาจารย์คุณสมควรถูกเขากล้ามาหลายรอบแล้ว หากไม่ติดว่ามีโช ร้อยวิญญานที่ยังหาทางปลดออกไม่ได้

ปีศาจจึงจอกเก้าหางได้แต่กำหมัดขมกลืนโทสะที่แฉ่นเป็นริ้ว ๆ ขึ้นมาให้ไหลกลับลงไปอย่างรวดเร็ว และเอ่ยด้วยน้ำเสียงประจบที่ หลายพันปีจะทำสักครั้ง

“ยอมมียู่แล้ว ท่านเจ้าสำนักรุ่นที่ห้าไม่ต้องเป็นห่วง ข้าไม่ใช่ ลูกค้าที่มาแล้วชักดาบเสียหน่อย” เขาเคยจ่ายเงินที่ไหนกันเล่า!

“เช่นนั้นวันนี้ข้าจะไม่คิดเงินเพราะเห็นว่าเจ้าไม่ได้กินอาหาร แต่ ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เจ้าต้องจ่ายข้าทุกวัน”

เมื่อได้ยินจำนวนเงินที่ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางต้องจ่ายในแต่ละวัน ฟ่านจิ้งก็ท้วงขึ้นมาทันที

“อาจารย์...” น้อยไป! ค่าหลังฟ่านจิ้งเอ่ยทางสายตา

“อย่าโลภ” เนียมชู่ซึ่งบอกศิษย์รัก ก่อนจะใช้สายตาสื่อให้รู้กันสอง คน ‘ห้องพักที่มีแค่เตียงแข็ง ๆ กับอาหารตามมีตามเกิด เจ้ายังจะกล้า คิดราคามากกว่านี้อีกหรือ’

ฟ่านจิ้งพยักหน้าเห็นพ้อง อาจารย์ของเขาคิดคำนวณได้ถูกต้อง แล้ว

“พวกเจ้ากำลังคุยสิ่งใดกัน” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเห็นว่าศิษย์กับ อาจารย์คุณนี้ส่งสายตาแปลก ๆ จึงถามขึ้น

“เปล่า” เนียมชู่ซึ่งมีสีหน้าราบเรียบเช่นเดิม ก่อนวางตะเกียบลง แล้วจะตีม้าชา แต่เพ็งนึกได้ว่าชุดน้ำชาของเขาแตกไปเสียแล้ว จึงหัน ไปบอกปีศาจที่เป็นผู้ทำอย่างไมไ่หน้า “โตะ หากเจ้าซ่อมมันได้ ข้าจะไม่คิดเงิน แต่ค่าชุดน้ำชาเจ้าต้องชดใช้”

มุมปากของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางกระตุก แต่ยังคงใช้วาจาคล้อย ตาม “ได้ โตะนี้ข้าจะซ่อมให้ ส่วนชุดน้ำชาข้าจะจ่ายคืนเป็นเงิน”



เนี้ยมูซึ่งพยักหน้าพอใจ

“อาจารย์ ข้าเก็บเอง ท่านพักผ่อนเถิด” ฟ่านจึงเก็บถ้วยข้าวและจานเศษกระดูกไก่ไปล้าง เหลือเพียงเนี้ยมูซึ่งกับปีศาจจึงจอกเก้าหางอยู่ในห้องนี้ตามลำพังอีกครั้ง

“ข้ามีนามว่าไป๋หู เย่วไป๋หู เจ้าเล่า... มีนามว่าอะไร” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเริ่มสร้างสัมพันธไมตรีก่อน

เนี้ยมูซึ่งมองใบหน้าใสชื่อของอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุบตาลงอย่างไม่สนใจ “เนี้ยมูซึ่ง”

“เนี้ยมูซึ่ง... เช่นนั้นข้าเรียกท่านว่าพี่เนี้ยได้หรือไม่” โบราณนานปีเคยกล่าวไว้ มีเงินนับเป็นน้อง มีทองนับเป็นพี่ แต่มีโชร้อยวิญญาณอยากให้เรียกอย่างไรก็ให้เรียกไปเถิด

“แล้วแต่เจ้า”

“นี่เจ้า! ข้าอุตส่าห์นับเจ้าเป็นพี่แล้วนะ จะเอาอย่างไรกันแน่”

“เจ้าก็อยู่ส่วนเจ้า ข้าก็อยู่ส่วนข้า” เนี้ยมูซึ่งลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางไม่ค่อยมั่นคงเท่าใดนักเพราะแผลยังไม่หายดี “ข้าจะพาเจ้าไปดูห้องพัก”

เย่วไป๋หูหรือปีศาจจิ้งจอกเก้าหางได้แต่ข่มโทสะแล้วเดินตามเนี้ยมูซึ่งไป ไม่รู้ว่าเพราะปีศาจเช่นเขาชินกับโพรงหินที่ถูกจองจำเป็นเวลานาน หรือเพราะห้องนี้ดูไม่น่าอยู่จริง ๆ เมื่อเห็นสภาพห้องเขาก็เริ่มคิดถึงโพรงหินที่อยู่มาสี่ร้อยปีว่าน่าอยู่กว่าที่นี้เป็นไหน ๆ หากไม่เห็นว่าเป็นโพรงหินเป็นที่คุ้มขัง เขาคงกลับไปนอนที่นั่นเป็นแน่

ในห้องมีแต่หยากไย่และฝุ่นเกาะเต็มไปหมด มีเตียงเล็กเพียงหลังเดียว เก้าอี้ในมุมห้องอีกตัวหนึ่ง และตู้เสื้อผ้าเล็กเก่าคร่ำคร่า นอกจากนั้นก็ไม่มีสิ่งใดอยู่ในห้องอีกแล้ว

“ผ้าปูเตียง หมอน และผ้าห่มอยู่ในตู้ ข้าบาดเจ็บไม่สามารถช่วยเจ้าได้ เจ้าจัดการเองก็แล้วกัน” เนี้ยมูซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าประตูห้องพักที่ยามนี้กลายเป็นห้องของปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง

“เจ้าให้ข้านอนห้องนี้หรือ”

“ห้องนี้ดีที่สุดเท่าที่มี หากไม่ต้องการก็กลับไปอยู่ในโพรงหินของเจ้า” เนียมซึ่งเอื่อยเสียงทุ้มอย่างไร้อารมณ์

แม้จะไม่พอใจ แต่เยว่ไปหูก็ยังคงมีรอยยิ้มงดงาม “จะไม่พอใจได้อย่างไร ห้องนี้ยอดเยี่ยมกว่าในโพรงหินนั่น ขอบคุณเจ้ามากที่ไม่ไร้น้ำใจ” ปากบอกเช่นนั้น แต่ในใจอยากจะฝังกรงเล็บลงบนหัวใจคนผู้นี้ อีกสักหลายร้อยรอบ

“เช่นนั้นก็พักผ่อนเสีย พรุ่งนี้เช้าจะให้อาจิงออกไปซื้อข้าวส่วนของเจ้ามาแต่เช้า หวังว่าเจ้าคงไม่คิดโกงค่าอาหารและที่พัก”

“ข้าไม่โกงหรอกน่า” เยว่ไปหูแทบจะขมอารมณ์ไว้ไม่ไหว เส้นเลือดบนขมับทั้งสองข้างเต้นตบ ๆ ด้วยความโมโห เพราะไม่เคยมีผู้ใดมาทวงค่าอาหารและที่พักกับเขา หากให้อะไรตามจริง ผู้ใดกล้าทวงผู้นั้นต้องไปนอนรอเขาในปรโลกหมดแล้ว ไม่มายื่นรอให้เขาจ่ายหรอก

“เช่นนั้นราตรีสวัสดิ์”

“ราตรีสวัสดิ์” เยว่ไปหูคลิ้ย้มงดงาม แต่กลับถูกปิดประตูห้องใส่หน้า จึงได้แต่ยั้งค้าง เขากางกรงเล็บกรีดอากาศจนผนังห้องเป็นรอยข่วนยาว สีหน้ายิ้มแย้มกลายเป็นโกรธจัด “สารเลว! หากไม่เห็นว่ามีไซร้อยวิญญาณควบคุมอยู่ ข้าจะบิดกระดูกเจ้าให้หักเลยทีเดียวน”

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าก็รู้ว่าเป็นฟานจิง เยว่ไปหูจึงรีบเปิดประตูออกไปเรียก

“เจ้าลูกศิษย์มานี้ซิ”

ฟานจิงที่จะเดินไปยังห้องนอนของอาจารย์ ถูกเยว่ไปหูเรียกก็รีบถอยกลับอย่างระแวดระวัง “ต้องการสิ่งใด”

“เข้ามาในห้องข้าหน่อย” เยว่ไปหูเอื่อยแล้วก็กลับเข้ามาในห้องของตน เมื่อเห็นฟานจิงเอามือกุมอกตนเองเอาไว้พร้อมทำสีหน้าหวาดระแวง เขาก็บอกอย่างรำคาญเต็มที “ข้าไม่กินเจ้าหรอกน่า แค่ว่าจะให้เจ้าจัดเตียงให้เท่านั้น รีบ ๆ หน่อย”

ฟานจิงได้ยินก็โล่งใจ ขณะจะเดินเข้าไปในห้องพักของเยว่ไปหู

ก็ชะงัก

“ทำไมข้าต้องเข้าไปจัดเตียงให้เจ้า”

“มีโรงเตี๊ยมที่ไหนบ้างให้ลูกข้าจัดเตียงเอง”

“นั่นสินะ” เมื่อคิดว่าอีกฝ่ายพูดมีเหตุผล ฟานจิ้งจึงเข้าไปในห้อง  
เด็กชายเริ่มจัดเตียงและปิดกวดห้องอย่างลวกๆ เยว่ไปหูจึง  
ถือโอกาสถามเรื่องของนักปราบปีศาจไปด้วย

“ที่สำนักยามนี้มีแค่สองคนหรือ”

“อือ” ฟานจิ้งตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“แล้วอุยหิ้นเจ้าสำนักล่ะ มีหรือไม่”

“ไม่มีหรอก อาจารย์สนใจแต่เรื่องใช้หนี้ และทำอะไรให้สำนัก  
อยู่ต่อไปได้ ไม่มีเวลามานั่งคิดเรื่องอาจารย์หญิงหรือ” น้ำเสียงเด็ก  
ชายเศร้าลง ก่อนหน้านี้นี้ไม่มีใครให้เขาระบาย ยามนี้มีคนถามจึงพูด  
ออกมาอย่างไม่ปกปิด

“แล้วสตรีที่อาจารย์เจ้าสนใจไม่มีหรือ” ดวงตาดวงมคมปลาลบ  
หรือลง

เด็กชายส่ายหน้า “ยามนี้สิ่งที่อาจารย์สนใจมีเพียงเรื่องเดียวคือ  
เรื่องเงิน” พูดจบฟานจิ้งก็ถอนหายใจ คิดว่าทั้งชีวิตของอาจารย์ต้อง  
เป็นหนี้โดยที่ตัวเองไม่ได้ก่อ อนาคตของเขาก็คงไม่ต่างกัน

“ไม่มีหรือ” น้ำเสียงของเยว่ไปหูเปลี่ยนแปลง ก่อนจะคลี่ยิ้ม  
พอใจ

“ข้าจัดการเสร็จแล้ว ห้องนี้เป็นห้องที่ดีที่สุดแล้ว เชิญท่านพัก  
ตามสบาย”

“ข้าก่อน”

ฟานจิ้งชะงักเท่า หันกลับมาอย่างไม่ไว้ใจ

“เจ้ามีนามว่าอะไร”

“ฟานจิ้ง แซ่ฟาน นามว่าจิ้ง”

“อือ เช่นนั้นข้าจะเรียกเจ้าว่าอาจิ้งก็แล้วกัน”

“เจ้าจะไม่กินข้าวไข่หรือไม่” ฟานจึงยังคงระแวงไม่หาย

เย่วไปหุคลีเยี่ยมดงาม เเดินมาคว้ามือของฟานจึงจนเด็กชาย สะดุ้งแล้วชักมือกลับ แต่ก็ถูกมือเรียวขาวของปีศาจตรงหน้าจับแน่น

“ไม่กินอยู่แล้ว ยามนี้ชีวิตข้าอยู่ในกำมือของอาจารย์เจ้า แล้ว ข้าจะกล้ากินหรือทำร้ายเจ้าได้อย่างไร วางใจเถิด ไม่มีเรื่องนั้นแน่นอน”

“แน่นอน”

“ยอมแน่นอนน อย่างไรก็ตามเราก็ต้องอยู่ร่วมกัน เช่นนั้นก็มาญาติติดกันไว้เถิด”

“หากเจ้าไม่คิดจะกินข้า ก็ไม่ใช่ปัญหาแล้ว”

“เช่นนั้นเรียกข้าว่าท่านเย่วก็แล้วกัน”

“ท่าน...”

“พี่เย่ว” เย่วไปหุยอมลดฐานะอันยิ่งใหญ่ของตนเองเพราะ ต้องการติดสนิทกับเด็กชาย

“อ้อ ได้ พี่เย่ว ข้าจัดเตียงให้ท่านเรียบร้อยแล้ว เช่นนั้นข้าไปก่อนนะ” ฟานจึงชักมือออกจากมือเรียวของเย่วไปหุ

‘มือเด็กนั้นแสนจะนุ่ม เนื้อก็คงนุ่มด้วย แต่ไม่ได้ ข้าจะกินมันตอนนี้ไม่ได้ เช่นนั้นจะเสียแผน’ เย่วไปหุคิด

ในที่สุดเย่วไปหุก็ยอมปล่อยมือ โบกมือลาด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร ปล่อยให้เหยื่อที่คาดวาร์สชาติคงโงะออกจากห้องไป ส่วนเขาก็เดินไปนั่งบนเตียงนอนพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ยามนี้ในเมื่อชีวิตเขตกอยู่ในกำมือของนักปราบปีศาจหน้าตายผู้นั้น จึงทำได้เพียงประนีประนอมเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นค่อยหาโอกาสกล่อมให้คนผู้นั้นยอมปลดโซ่ร้อยวิญญูณ ทำอย่างไรนะหรือ ก็แค่หาสตรีหน้าตาพอใช้ได้มาลัคน คอยชักใยให้นางหวานแสนหื่นนิดหน่อย ให้เน่ยมูซึ่งหลงสตรีนางนั้นจนใจหิวไม่ขึ้น ยอมนางทุกอย่าง ยามนั้นค่อยให้นางสั่งเน่ยมูซึ่งให้ปลดโซ่ร้อยวิญญูณ แผนการช่างง่ายดายเหลือเกิน คาดว่าไม่ถึงเดือนเขาก็คงเป็นอิสระแล้ว

เย่วไปหูหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ แผนวีรบุรุษกล้าพ่าย  
สวามิภักดิ์ไม่เคยมีครั้งไหนไม่สำเร็จ ช่วงนี้แค่ทำตัวดินดินหน้อยไปก่อนก็  
พอ คินนี่ปีศาจจึงจอกเก้าหางเช่นเขาก็นอนได้อย่างสบายใจแล้ว

**แต่การทำตัวดินนั้นไม่เป็นดังใจนึก เพราะปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง**  
ที่ไม่เคยต้องควบคุมอารมณ์ เมื่อเห็นอาหารเข้าเขาก็อยากจะล้มโต๊ะ  
สักร้อยรอบ

“นี่มันอะไรกัน ใจก็เปล่ากับผักดอง ไม่มีเนื้อ!” เย่วไปหูชี้ขามใจ  
น้ำใสแจ๋วกับผักกาดดองไม่กี่ชิ้น

เนี่ยมุซึ่งที่กินใจก็เจ็บ ๆ เหลือบตาขึ้นมองอีกฝ่าย ก่อนขดใจ  
อีกคำใหญ่แล้วเอ่ย “เงินค่าอาหารและที่พักเล่า”

“ขำอย่ามามี!” เย่วไปหูเอ่ยจบของบางอย่างก็ถูกกระแทกลงบน  
โต๊ะดังปัง

สิ่งนั้นคือทองก้อนหนึ่ง ฟานจึงเห็นก็รีบหยิบขึ้นมากัด เมื่อกัด  
เสร็จดวงตาก็เบิกกว้าง

“อาจารย์ ทองแท้!”

“ไปเอาจากที่ไหนมา” เนี่ยมุซึ่งหรีตาถาม

“ขามีติดตัวมานานแล้ว อันที่จริงในวังของขามีเป็นพะเรอเกวียน  
หากเจ้าปล่อยเข้าไป ข่าสามารถนำมันกลับมาได้ อยากได้เท่าใดขาก็  
ให้ได้” จากท่าที่โมโหจนแทบล้มโต๊ะ ก็เปลี่ยนเป็นยิ้มหวานเอาใจเนี่ย-  
มุซึ่งอีกครั้ง

เนี่ยมุซึ่งเมินวาทอนท้ายของเย่วไปหู รับทองที่ฟานจึงส่งมา  
ให้แล้วเก็บเข้าอกเสื้อ “ตอนเช้าไม่มีอาหารเป็นเนื้อ แต่ตอนเที่ยงมี”  
เขาเอ่ยจบก็ยกขามใจของตนเองเข้าไปในห้องครัวด้านหลังเรือนพัก

ฟานจึงเห็นเช่นนั้นก็รีบขดใจจนหมดขาม แล้วถือขามเปล่า  
ตามไป “อาจารย์ ข่าล้างเอง”

บนโต๊ะเหลือขามใจใบหนึ่งกับผักกาดดองชิ้นเล็ก ๆ สามชิ้น

ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีอาหารมื้อใดทำให้เย่วไปหุ้รู้สึกว่ช่วงตกต่ำเช่นนี้มาก่อน นี่มันอาหารคนทั่วไปหรือของยากกันแน่ ปิศาจบ้านไหนกินเจกัน!

“เย็นไว้... เย็นไว้” เย่วไปหุ้หลับตาสุดลมหายใจไม่ให้ตนเองกางกรงเล็บแล้วพุ่งไปกรีดร่างหนึ่งในสองคนนั้นมาเป็นอาหารเข้าแทนอาหารบนโต๊ะ

ในที่สุด... หนึ่งในสี่ราชาปิศาจก็มีวันที่ต้องกล้ำกลืนอาหารเข้าที่ไม่คิดว่าจะกินลงหมดชามจนได้

### 3

## แผนหญิงงาม

ช่วงแรกที่เย่วไปหามาอาศัยอยู่ในสำนักปราบปีศาจ จะต้องมีคนใดคนหนึ่งระหว่างเนี่ยมู่ซึ่งกับฟานจิ้งคอยจับตาดู เวลาผ่านไปพวกเขาก็เห็นว่าปีศาจจิ้งจอกเก้าหางทำตัวดีผิดปกติ แต่ก็ยังไม่เข้าใจ

เมื่อถึงกำหนดที่เนี่ยมู่ซึ่งจะต้องเอายาไปส่งให้ร้านขายยาในหมู่บ้านข้างๆ และจำเป็นต้องพาปีศาจอย่างเย่วไปหุไปด้วย นั่นเป็นโอกาสให้ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเริ่มดำเนินการตามแผนของตน

“อาจารย์เนี่ย เจ้าเห็นสตรีนางนั้นหรือไม่ แม้จะแต่งตัวธรรมดา แต่ผิวพรรณผุดผาด และแม้เสื้อผ้าจะดูไม่พอดีตัว แต่ข้าก็เห็นว่าหุ่นทรงของนางงดงามไม่ผิดกับใบหน้าที่งดงามแม้แต่น้อย เจ้าชอบสตรีแบบนี้หรือไม่” แม้เคยบอกจะเรียกอีกฝ่ายว่า ‘พี่เนี่ย’ แต่เอาเข้าจริงเย่วไปหุก็ไม่อยากจะเรียก จึงเรียกว่า ‘อาจารย์เนี่ย’ ตามชาวบ้าน

“...”

คำตอบที่เย่วไปหุได้รับกลับมาคือแววตาตำหนิ

“คนโน้นเล่าอาจารย์เนี่ย ใบหน้ารูปไข่ ทรวดทรงอวบอัด กอดรัดแล้วคงสบาย ทั้งสะโพกและหน้าอกคงเต็มไม้เต็มมือ หรือเจ้าชอบสตรีเช่นนี้”

“...”

เยว่ไปหูได้รับแวตารังเกียจเป็นคำตอบ

“นั่น ๆ รูปร่างเล็กน่าทะนุถนอม ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา งดงาม ปานบุปผาต้องฝน หากโดนแดดเดียวคงซ้ำ เหมาะกับบุรุษที่ชื่นชอบสตรี บอบบางน่าปกป้อง หรือเจ้าชอบแบบนี้”

“ข้าไม่สนใจสตรีนางใดทั้งนั้น รีบเดิน” ครั้งนี้เนียมูซึ่งไม่เจียบอีกต่อไป แต่ดูเหมือนเยว่ไปหูจะไม่สนใจการปฏิเสธของเขา ยังคงชี้ชวนให้เนียมูซึ่งคู่สตรีที่เดินผ่านมาไม่หยุด

คราวนี้นอกจากสายตารังเกียจ เยว่ไปหูยังได้รับคำตอบจริงจัง กลับมา

“หากเจ้าไม่เจียบปาก ข้าจะใช้มีดสั้นแทงหัวใจตัวเองตายเสียเดี๋ยวนี้”

“...”

ความเจียบสบกลับคืนมาทันที พร้อมกับเสียงก่นด่าในใจของเยว่ไปหู

หลังจากเก็บเงินค่ายาของเดือนที่แล้วและส่งยารอบนี้เสร็จ เนียมูซึ่งก็จะตรงกลับหมู่บ้านของตนเองทันที แต่เยว่ไปหูกลับอดออด

“ข้าไม่ได้ออกมายังโลกภายนอกตั้งสี่ร้อยปี หมู่บ้านนี้คึกคักยิ่งนัก อยู่ค้ำงที่หมู่บ้านนี้สักคืนไม่ได้หรือ”

“อาจิงอยู่สำนักคนเดียว ข้าเป็นห่วง”

“แต่ข้าถามอาจิงแล้ว เขาบอกว่าอยู่สำนักคนเดียวบอย อีกทั้งข้าก็บอกกับอาจิงแล้วว่าจะกลับพรุ่งนี้เช้า เขารู้แล้ว ดังนั้นไม่มีปัญหา”

“ค้ำงหนึ่งคืนก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม”

เยว่ไปหูคิดว่าในหัวของเนียมูซึ่งมีอยู่เรื่องเดียวหรือไร ดวงตาดอกท้อหริมองคนข้างกายแวบหนึ่ง ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นประกายพร้อมกับใบหน้ามีรอยยิ้ม

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ในเมื่อข้าเสนอเอง เรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ



ข้าก็ยอมเป็นคนจ่ายอยู่แล้ว”

เห็นเนียมุซังยังมีสีหน้าครุ่นคิด เย่วไปหูจึงพูดด้วยน้ำเสียงเสียดาย “เมื่อครูข้าเพิ่งผ่านโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งมา แป๊ะประกาศไว้ว่าในโอกาสที่เปิดโรงเตี๊ยมครบรอบยี่สิบปี คินนี้จะมียานฉลองและมีการจับสลากสำหรับคนที่มาเปิดห้อง หากจับสลากได้ห้องใด คนที่เปิดห้องนั้นจะได้เงินสิบตำลึงเป็นค่าตอบแทน อีกทั้งยังไม่ต้องจ่ายค่าห้องพักด้วย”

“โรงเตี๊ยมใด” เนียมุซังสนใจขึ้นมาทันที

เหยื่อติดเบ็ดแล้ว...

“โรงเตี๊ยมตระกูลอี่”

“เช่นนั้นไปดูก่อนว่าเป็นคินนี้จริงหรือไม่ หากใช่ก็พัก” เนียมุซังเงิบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “หากได้รางวัลสิบตำลึง เราจะแบ่งกัน”

“ไม่ต้องแบ่ง ข้าให้เจ้าไปเลย ข้าไม่ใช้เงินอยู่แล้ว ถือเป็นค่าตอบแทนที่เจ้าดูแลข้าอย่างดี หากไม่ได้รางวัล ข้าก็จ่ายค่าโรงเตี๊ยมให้เจ้าดังเดิม”

สุดท้ายเนียมุซังก็พยักหน้า และเมื่อไปอ่านใบประกาศที่แปะไว้ก็พบว่าเป็นอย่างที่ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางกล่าวจริง ๆ เขาจึงตัดสินใจทันที “คินนี้เราค้างที่นี่”

**ตอนแรกเย่วไปหูคิดจะเปิดห้องพักสองห้อง แต่เนียมุซังบอกว่าสิ้นเปลืองจึงเปิดแค่ห้องเดียว อย่างไรก็ตามเขาก็ตามใจเนียมุซังอยู่แล้ว เพราะคินนี้เขาจะมอบห้องพักนี้เป็นห้องหอให้แก่กบปราบปีศาจผู้นั้น**

เมื่อเข้ามาในห้องพัก ใบหน้าเย่วไปหูก็ดำทะมึนทันที เขาคิดว่าตนไม่ได้ออกมาเห็นโลกภายนอกนาน ค่าเงินคงจะสูงขึ้นมาก ที่ไหนได้... ค่าที่พักและค่าอาหารในสำนักทะยานฟ้ากับค่าห้องพักที่นี้ราคาไม่ต่างกันเลย แต่สภาพต่างกันราวฟ้ากับเหว เขาเริ่มไม่แน่ใจว่าศิษย์

กับอาจารย์คนนั้นเป็นพวกตมต้นหรือเป็นนักปราบปีศาจกันแน่  
 “ห้องพักในสำนักที่ข้าให้เจ้าอยู่กว้างกว่า” เนียมซึ่งรู้ว่าเย่วไปหู  
 คิดอะไร จึงเอ่ยออกมาโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ถาม  
 “ข้ารู้จะเทียบกันได้อย่างไร” เย่วไปหูยิ้มตอบ แต่มุมปากกระตุก  
 อยู่หลายครั้ง

หลังจากพักผ่อนอยู่บนห้องพักแบบสองเตียงได้ชั่วยาม<sup>1</sup>  
 กว่าก็เริ่มจะเย็นย่ำ เย่วไปหูเห็นว่าใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว จึงชวน  
 เนียมซึ่งลงไปกินอาหาร

เย่วไปหูสั่งอาหารมาหลายอย่างไม่ต่างกับราชา จนเนียมซึ่งต้อง  
 มองปีศาจตนนั้นด้วยแววตาปรามให้หยุดสั่งได้แล้ว แต่เย่วไปหูก็หาได้  
 สนใจไม่ ยังสั่งอาหารและกินอย่างสำราญใจ

“ข้ามีเงินจ่าย อีกทั้งไม่ได้กินอาหารเช่นนี้มานานแล้ว ดีกว่ากิน  
 คนก็แล้วกัน”

ได้ยินเช่นนั้นเนียมซึ่งก็ไม่ห้ามอีกต่อไป เขาคืบอาหารขึ้นมากิน  
 ข้า ๆ เย่วไปหูเห็นอีกฝ่ายไม่ห้ามก็คืบอาหารหลายอย่างให้เพื่อเอาใจ

“กินเยอะ ๆ หน่อย เดี่ยวคืนนี้จะไม่แข็งแรง”

“หมายความว่าอย่างไร” เนียมซึ่งหวัดสายตามองเย่วไปหู

“ข้าหมายถึง... เราต้องรอจนตีกกว่าเก้าแก็งเตี้ยมจะจับสลาก  
 รางวัล ดังนั้นเจ้าต้องกินให้เยอะหน่อย จะได้ไม่หิว” เย่วไปหูบอก

“อ้อ” เนียมซึ่งพยักหน้าแล้วกินอาหารตรงหน้าเข้าไปอีกมาก  
 เมื่อคิดว่าปีศาจตนนี้เอ่ยมีเหตุผล ไม่ได้ลวงรู้ความร้ายกาจที่แฝงมา  
 ลักนิด

พวกเขากินอาหารได้ครู่หนึ่ง ทางโรงเตี้ยมก็มีการแสดงฉลอง  
 ครบรอบยี่สิบปี มีทั้งบรรเลงดนตรี ร้องรำ กายกรรมต่อตัว ขณะที่

<sup>1</sup> ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนยุคโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

เนี้ยมูซึ่งดูการแสดงอย่างเปลิดเพลินจอกสุราก็ถูกยื่นมาตรงหน้า

“สุรามงคลกานี้ได้มาเปล่า แต่ถ้าตีไม่หมดจะคิดราคาหนึ่งตำลึง” เย่วไปหูบอก

“แล้วเจ้ารับมาทำไมเล่า” เนี้ยมูซึ่งไม่ชอบตีมสุรา แต่เงินหนึ่งตำลึงก็มากเอากการอยู่

“เจ้าก็รู้ว่าการค้าต้องมีการเอากำไร คาดว่าเขาคงคิดจะเอากำไรจากเรา หากไม่เอากง่าย เห็นที่เราต้องช่วยกันตีมเสียแล้ว” เย่วไปหูเอ่ย

“ได้ มาช่วยกันตีม”

แล้วทั้งสองก็ตีมสุราไปพลางดูการแสดงไปพลาง เนี้ยมูซึ่งตีมนิดเดียวก็หน้าแดง แต่เย่วไปหูยังคงรินให้อีกหลายจอก

ผลการจับสลากผู้ได้รับเงินสิบตำลึงไม่ใช่พวกเขา แต่เป็นผู้ที่เข้ามาพักก่อนหน้า เนี้ยมูซึ่งเสียดายแทบตาย หากเขามาไวกว่านี้ห้องพักนั้นต้องเป็นของเขา แล้วเงินสิบตำลึงก็จะตกเป็นของเขาด้วย แต่ในเมื่อไม่ได้ก็ต้องทำใจ

**เนี้ยมูซึ่งกลับมายังห้องพักด้วยอาการที่ร่างกายโง่งน**  
เพราะฤทธิ์สุรา เขาคิดว่าหากล้มตัวลงนอนคงหลับทันที ส่วนวันพรุ่งนี้ออกเดินทางแต่เช้า คงไปถึงหมู่บ้านทะยานฟ้าไม่เกินเที่ยง แต่ขณะจะล้มตัวลงนอนก็คิดถึงความไม่ถูกต้อง จึงหันไปมองปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่จ้องเขาไม่ว่างตา

“มีสิ่งใดหรือ” เย่วไปหูคลี่ยิ้มไร้พิษสง

“เจ้ามานอนนี่”

เย่วไปหูทำสีหน้าตกตะลึงเล็กน้อยก่อนจะยิ้มหวาน “อาจารย์เนี้ย ชอบข้าก็ไม่บอก”

“ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น หมายถึงให้เจ้ามานอนตรงนี้ ส่วนข้าจะไปนอนเตียงโน้นเอง” เพราะเตียงในห้องมีสองขนาด ในเมื่อ

เยว่ไปหูเป็นผู้จ่ายค่าห้องจึงต้องได้เตียงใหญ่ไปครอง เนียมู่ซึ่งไม่ใช่คนใจแคบที่จะไม่รู้เรื่องราวเช่นนั้น

“ไม่เป็นไร ชานอนเตียงนี้ได้ อาจารย์เนี่ยนอนที่นั่นเถิด” เตียงของเขาคงเล็กไปหากจะให้สตรีอีกคนขึ้นมานอน กลัวว่าถ้ากอดรัดกันแล้วกลิ้งแค่ครึ่งรอบก็คงตกเตียงไปด้วยกัน

“จะดีหรือ” เนียมู่ซึ่งถามอย่างเกรงใจ

“อาจารย์เนี่ย ข้ารู้ว่าเจ้าดีต่อข้าเพียงไร เรื่องเตียงแค่นี้เล็กน้อย” คำหลังเยว่ไปหูเน้นเสียงอย่างตั้งใจ

เนียมู่ซึ่งพยักหน้าก่อนจะพูดเบา ๆ “ขอบคุณ”

เยว่ไปหูไม่คิดว่าคนผู้นี้จะเอ่ยขอบคุณง่าย ๆ

เนียมู่ซึ่งถอดรองเท้ากับเสื้อตัวนอก ก่อนจะล้มตัวลงนอนอย่างรวดเร็ว เยว่ไปหูก็ทำตาม ล้มตัวลงนอนไม่นานก็ได้ยินเสียงหายใจสม่ำเสมอของคนบนเตียงอีกมุมหนึ่งของห้อง

ร่างเพรียวของปีศาจจึงจอกเก้าหางขยับลุกขึ้นมาอย่างแผ่วเบา แล้วออกจากห้องพักไปอย่างเงียบเชียบ

คิดว่าเขาจะหนีหรือ เขาไม่ได้เฝ้าเช่นนั้น หากหนีไปยามนี้เขาก็จะตายทันทีที่เนียมู่ซึ่งตื่นขึ้นมา ดังนั้นเยว่ไปหูจึงใช้แผนเดิมที่คิดเอาไว้ เขาเดินเข้าไปในห้องพักของคณะดนตรีซึ่งยามนี้ทุกคนมาพักผ่อน และให้คนเรียกนางรำนางหนึ่งออกมา โดยบอกว่าเขาจะให้รางวัลนางจึงออกมาทันที

เมื่อเห็นว่าเป็นคุณชายหน้าตางดงามยืนรออยู่ หัวใจของนางรำก็เต้นถี่ ใบหน้าแดงช้ำน จิตผมผัวก่อนจะเดินมาด้วยท่าทางซดซ้อย นางย่อกายทำความเคารพแล้วถามเขาเสียงหวาน “มีคนบอกว่าคุณชายเรียกข้า?”

“อือ” เยว่ไปหูสำรวจสตรีตรงหน้า มือเรียวยาวเชยคางของนางขึ้นอย่างถือวิสาสะ แต่หญิงสาวก็ไม่ได้ปฏิเสธ นางทำทีเอียงอายเล็กน้อย แต่ยอมให้เขาเชยคางขึ้นอย่างง่ายดาย “หน้าตาเจ้าจะสวยใช้ได้”

“ขอบคุณคุณชายที่ชม”

“ออกเรือนหรือยัง”

คำถามนี้ทำเอาหัวใจของนางเต้นถี่มากกว่าเดิม นัยน์ตาเปล่งประกายด้วยความยินดี เมื่อคิดว่าคุณชายผู้นี้คงถูกใจใบหน้านางและอาจจะสว่ขอไปเป็นอนุ แค่อนุก็เพียงพอแล้ว หน้าตาของเขาดงามเช่นนี้คงไม่มีผู้หญิงอื่นเพียงคนเดียวแน่ๆ

“ยังเจ้าค่ะ” นางตอบขณะที่ใบหน้าแดงก่ำ

“เช่นนั้นก็ดี ข้าจะให้เจ้าไปเป็นชู้หยินของบวรษุหนึ่ง”

สีหน้าเอียงอายของนางกลายเป็นตกใจเพราะคาดไม่ถึง แต่ก็เพียงพริบตาเมื่อริมฝีปากสีแดงสดพ่นคว้นสีชาออกมาปะทะเข้ากับใบหน้าของนางรำ แล้วสีหน้าของนางก็กลายเป็นเรียบเฉย แววตาว่างเปล่าทันที

**เนียมู่ซึ่งหลับไปอย่างรวดเร็วเพราะฤทธิ์สุรา แต่ก็ต้องตื่นขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างทับกายที่อ่อนล้าของเธออยู่ พร้อมกับสัมผัสแผ่วเบาที่ไล่ไปมาอยู่บนหน้าอก**

ชายหนุ่มปริศนาขึ้นมามีอย่างเกียจคร้าน แต่เมื่อมองเห็นสิ่งใดในความมืดสลัว เขาก็ตื่นเต็มตา ความมึนเมาหายไปจนสิ้น ริมฝีปากสตรีที่อยู่บนตัวเขาออกแล้วเอ่ยถามอย่างตกใจ

“แม่นางจะทำสิ่งใด หญิงชายไม่ควรใกล้ชิด”

สตรีที่ถูกผลักจนเกือบตกเตียงเหมือนไม่ได้ยินวาจาของเนียมู่ซึ่งแต่อย่างใด นางนั่งอยู่ข้างเตียง มองเขาด้วยแววตาเย้ายวน มือทั้งสองกำลังแหวกสวบเสื้อของตนออก

“คุณชาย ข้าต้องการท่าน” นางถอดเสื้อตัวนอกออก และกำลังจะถอดเสื้อตัวใน

เนียมู่ซึ่งตกใจรีบคว้ามือนางไว้ไม่ให้ถอดสิ่งใดไปมากกว่านี้ แต่เมื่อจับมือนางไว้ หญิงสาวกลับโน้มตัวมากอดเขาแทน จนเนียมู่ซึ่งทำ

สิ่งใดไม่ถูก

“ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง!” เขาหวังจะให้เย่วไปหูมาช่วย แต่เมื่อเหลือบไปมองเตียงที่อยู่อีกมุมหนึ่งของห้องกลับพบความว่างเปล่า ชายหนุ่มจึงรู้ทันทีว่าเรื่องนี้ผู้ใดเป็นต้นเหตุ

เนี่ยมุซึ่งผลึกสตรีที่กอดเขาออกอย่างแรง ใช้ผ้าห่มคลุมร่างกายเอาไว้ ก่อนจะหยิบมิดสันที่พกติดตัวตลอดขึ้นมา ดึงออกจากฝักแล้วจ่อปลายมิดสันไว้บนหน้าอกข้างซ้ายและตะโกนเสียงดัง

“เย่วไปหู! หากเจ้าไม่ออกมา ข้าจะไม่ให้ออกสเจ้าอีกแล้ว”

สิ้นประโยคนั้น... เย่วไปหูก็ปรากฏกายใกล้เตียงของเนี่ยมุซึ่งทันที

“ทำให้นางกลับไปเป็นเช่นเดิม” เนี่ยมุซึ่งกดปลายมิดสันลงบนหน้าอกแรงขึ้น

“ข้าไม่ได้ทำอะไรกับนางเลยสักนิด นางอาจจะชอบเจ้าก็ได้” ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางตีหน้าตาย ทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้อะไร

เนี่ยมุซึ่งไม่ช้าจากอีกต่อไป เขากดปลายมิดลงบนหน้าอกอีกครั้ง จนเย่วไปหูผวาแล้วเอ่ยอย่างร้อนรน

“ช่วยอมแล้ว ๆ อย่างอดมิดลงไป”

เย่วไปหูหันมองสตรีที่ถูกเนี่ยมุซึ่งใช้มือข้างหนึ่งจับเอาไว้ เป่าควั่นสีขาวไล่ไปหน้าของนาง จากนั้นดวงตาของนางก็ปิดสนิท แล้วล้มลงบนเตียงหมดสติไปทันที

“ทำให้นางกลับเป็นดังเดิม”

“กลัวดีอย่างไรมาสั่งข้า!” แม้จะตวาดกลับ แต่เย่วไปหูก็ต้องยอมทำตามอยู่ดี เมื่อเห็นคนตรงหน้ากดปลายมิดลงบนหน้าอกจนได้กลิ่นเลือดที่หอมหวานเฉพาะตัวลอยมาในอากาศจาง ๆ เขาก็รีบออกจากห้อง เพราะเกรงว่าจะทนต่อกลิ่นนั้นไม่ไหว “ไปแล้ว ๆ”

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางอ้อมร่างอวบอ้วนของนางรำออกไปอย่างไม่พอใจเท่าใดนัก เมื่อกลับมาอีกครั้งก็เห็นเนี่ยมุซึ่งนั่งกอดอกอยู่บน

เตียงด้วยสีหน้าราบเรียบแต่แววตาเอาเรื่อง เย่วไปหูทำเป็นไม่เห็น กลับไปนอนบนเตียงของตน ขณะที่หลับตาลงเสียงท่มของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นมา

“อย่าได้คิดจะทำเช่นนี้อีก”

“ข้าเห็นว่าเจ้าชอบนาง ยามนางร้ายรำเจ้ามองนางตาไม่กะพริบ ก็เลยหวังดี” เย่วไปหูตอบ

“ข้าแค่ชอบที่นางร้ายร่างดงาม อย่าทำเช่นนี้อีก ห้ามเจ้าล่อลวงผู้อื่น หากข้ารู้ว่าเจ้าคิดไม่ซื่อ หรือล่อลวงผู้อื่นอีกละก็ ปลายมีดสั้นจะปักที่อกข้าอีกครั้ง”

“รู้แล้ว!” เอาแต่ขู่อยู่ได้... เย่วไปหูคิดอย่างไม่พอใจ

เช้าวันต่อมาเนี้ยมูซึ่งไม่พูดกับเย่วไปหูสักคำ ตื่นมาเขาก็เตรียมตัวออกเดินทาง อาหารเขาก็ไม่กิน แต่ไม่ลืมซื้อซาลาเปาสองลูกกลับไป เย่วไปหูคิดว่าซาลาเปาลูกหนึ่งเป็นของเขา แต่ก็ไม่ใช่ เมื่อเดินทางไปถึงหมู่บ้านทะยานฟ้า ซาลาเปาลูกนั้นกลับเป็นของฟานจิ้ง เมื่อเอ่ยถามก็ได้รับน้ำเสียงเย็นชาตอบกลับมา

“ถูกขังอยู่ได้ศิลาสี่ร้อยปี ไม่ได้กินก็ไม่ตาย ข้าเลยไม่ได้ซื้อเผื่อเจ้า”

“...” เส้นเลือดบนขมับของเย่วไปหูเต้นตุบ ๆ เนี้ยมูซึ่งผู้นี้พูดน้อยแต่ยามเปิดปากพูดแล้วช่างเจ็บลึก

คนในหมู่บ้านไม่เคยเห็นหน้าเย่วไปหู ยามนี้เห็นว่ามีบุรุษหน้าตาดียืนอยู่ที่แผงขายยาของเนี้ยมูซึ่ง สตรีหลายคนจึงอดที่จะเดินเข้ามาใกล้แผงขายยาไม่ได้

“อาจารย์เนี้ย คนผู้นี้เป็นลูกศิษย์ของท่านหรือเจ้าคะ” สตรีใจกล้าผู้หนึ่งถามพลางมองบุรุษหน้าหวานด้วยสายตาหยาดเยิ้ม

เนี้ยมูซึ่งยังไม่ทันได้ตอบ บุรุษหน้าหวานดวงตาดอกท้อก็หันไปยิ้มแย้มแล้วตอบให้

“ถูกต้องแล้ว ยามนี้เข้ามาเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์เนี่ย หากที่ได้มีปีศาจหรือภูตผี ท่านเชิญอาจารย์ของข้าไปปราบได้ นี่ก็เป็นยาที่อาจารย์เนี่ยปรุงเองกับมือ แม่นางซื้อติดตัวไว้ย่อมมีประโยชน์ ราคาก็ไม่แพงด้วย”

“ท่านช่วยอาจารย์เนี่ยปรุงด้วยหรือไม่” หญิงสาวนางหนึ่งถาม  
“ย่อมต้องช่วยอยู่แล้ว แม่นางสนใจซื้อหรือไม่” เยว่ไปหูยิ้มจนดวงตาดอกท้อโค้งหยี แต่กลับทำให้ใบหน้านั้นยิ่งงดงามเข้าวนมากขึ้น

สตรีเหล่านั้นเมื่อเห็นก็ตะลึงค้าง สตรีนางหนึ่งหลุดออกจากภวังค์ได้ก่อน นางจึงบอกอย่างรีบร้อน

“ข้าซื้อสองชุด”

“ข้าห้าชุด”

“ข้าก็ห้าชุด”

“ข้าสิบชุด”

“ข้าเหมาหมดเลย!”

**“เห็นหรือไม่ว่าข้าก็ทำประโยชน์ให้พวกเจ้าได้”**

เยว่ไปหูพูดพร้อมรอยยิ้มหลังจากเก็บร้านกลับมาจตุลาค แต่ศิษย์กับอาจารย์ทั้งสองทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเขา พอกลับเข้ามาถึงสำนัก ฟานจิ้งก็รีบวิ่งนำล่วมยาไปเก็บ แล้ววิ่งไปหาเนี้ยมุซึ่งที่เพิ่งนำห่อผ้าซึ่งใส่ของตอนเดินทางไปเก็บไว้ในห้องพัก

“อาจารย์ วันนี้เรามีเวลาเหลือมากกว่าเก่า เช่นนั้นเราควรจะทำอะไรดี” ฟานจิ้งถามอย่างกระตือรือร้น

“เช่นนั้นวันนี้เราไปตกปลากัน เอามาทำเป็นอาหารเย็นนี้ หากได้มากหน่อยก็เอาไปขายที่ตลาด” เนี้ยมุซึ่งยิ้มน้อยๆ ให้ศิษย์รัก

“ขอรับอาจารย์” ฟานจิ้งพยักหน้าอย่างยินดี รีบวิ่งกลับเข้าไปในห้องเก็บของแล้วหยิบเบ็ดกับถังน้ำออกมา และวิ่งไปยังห้องครัวเพื่อ



หยิบเครื่องปรุงอาหารอย่างกระตือรือร้น

นานแล้วที่พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนี้ อาจารย์ของฟานจึงชอบตกปลา แต่ต้องเอาเวลาไปหาสมุนไพรและปรุงยาเพื่อนำไปขาย บางวันขายทั้งวันก็ไม่หมด โชคดีที่วันนี้ขายหมดไว อีกทั้งยังมียาที่อาจารย์เพิ่งปรุงเสร็จพอสำหรับขายวันพรุ่งนี้ ดังนั้นวันนี้พวกเขาจึงมีเวลาว่างพอบจะไปตกปลา

ศิษย์กับอาจารย์ออกจากเรือนหลักในสำนักโดยไม่สนใจเย่วไปหู แต่ปีศาจจึงจอกเก้าหางก็หันหน้าพอบจะเดินตาม

“ไปตกกันที่ใด ข้าชอบตกปลา”

“อาจารย์ของข้าก็ชอบตกปลา” ฟานจึงที่เย่วไปหูเพิ่งตัดสินใจได้ไม่นานหันมาตอบ

“ข้าตามไปด้วยได้หรือไม่” เย่วไปหูถามต่อ

ฟานจึงหันไปมองเนียมุซึ่งด้วยความไม่แน่ใจ เนียมุซึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

“เราตกปลากันที่แม่น้ำด้านหลังสำนัก ยังอยู่ในเขตสำนัก เจ้าสามารถไปได้”

“เช่นนั้นไปกัน ข้าไม่ได้ตกปลามานานแล้วเหมือนกัน” เย่วไปหูยิ้มกว้าง สีน้าเริ่มกระตือรือร้นเช่นกัน

แล้วทั้งสามก็มุ่งหน้าไปยังบริเวณด้านหลังสำนักทะยานฟ้า เลยที่คุ่มซังของเย่วไปหูไปอีกไม่ไกล พวกเขาเดินลัดไปตามทางเล็กๆ ที่เริ่มได้ยินเสียงสายน้ำไหล ไม่นานก็ไปถึงแม่น้ำสายเล็กที่เป็นจุดหมาย

ฟานจึงยกเบ็ดตกปลาของตนเองให้เย่วไปหู ก่อนวิ่งไปเล่นน้ำอย่างมีความสุข ปล่อยให้เย่วไปหูกับเนียมุซึ่งนั่งตกปลาโดยอยู่ไม่ห่างกันเท่าใดนัก

“อาจี้ เจ้าเอาแต่เล่นน้ำเช่นนั้น ปลาก็ไม่กินเบ็ดอาจารย์พอดิ” เนียมุซึ่งบอกศิษย์รักที่ยังเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน น้ำเสียงนั้นไม่ได้ดูเท่าใดนัก คล้ายกับบอกแค่เป็นพิธีเท่านั้น

ทว่าผ่านจิ้งกัวย่อมทำตามแต่โดยดี รีบกลับมายังริมแม่น้ำ “วันนี้เราจะกินปลาที่นี้หรือไม่ขอรับ เช่นนั้นข้าไปหาพินก่อนนะขอรับ”

เนียมู่ซึ่งพยักหน้าน้อย ๆ เด็กชายเห็นก็รีบวิ่งไปหาพินทันที

ชายหนุ่มมองลูกศิษย์วิ่งหาไม้แห้งอย่างร่าเริงไม่ต่างกับเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็ยิ้มออกมา แล้วหันไปมองสายน้ำที่ไหลเอื่อยตามเดิม ยามนี้เขาผ่อนคลายจนไม่ได้สังเกตว่ามีตาคู่หนึ่งแอบประเมินเขาอย่างเงียบ ๆ

เยว่ไปหูที่สังเกตเนียมู่ซึ่งอยู่ เห็นคนที่มีสีหน้าเรียบนิ่งไร้อารมณ์ยิ้มออกมาเมื่อมองดูศิษย์รัก เขาก็ต้องเลิกคิ้วข้างหนึ่งอย่างแปลกใจ คิดว่านักปราบปีศาจผู้นี้ก็ไม่ได้ขี้เหร่เท่าใดนัก โดยเฉพาะเวลายิ้มน้อย ๆ เช่นนี้

ใบหน้าที่ของเนียมู่ซึ่งยังคงไร้การดูแล ตอหนวดขึ้นเขียวครึ้ม แก้มก็ตอบซบ ผมเผ้าก็มีบางส่วนที่ชี้และดูกรอบ ทุกอย่างดูไม่น่าพิศมัยแม้แต่น้อย แต่เหตุใดยามคนผู้นั้นยิ้มแล้วกลับเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แววดตาที่ดูไร้อารมณ์กลับทอประกายความอ่อนโยน บวกกับมุมปากโค้งเล็กน้อยทำให้ใบหน้าที่ตอบโทรมดูดีขึ้นอย่างน่าแปลก

เพราะถูกมองนาน สุดท้ายเนียมู่ซึ่งก็รู้ตัวจนได้ “เจ้ามองสิ่งใด”

สีหน้าที่ดูผ่อนคลายกลับกลายเป็นไร้อารมณ์ เมื่อชายหนุ่มหันมาถามเยว่ไปหูด้วยท่าทางไม่ไว้วางใจ มืออีกข้างขยับไปจับมิดสันซึ่งปกไว้ที่เอวตลอดโดยสัญชาตญาณ

เยว่ไปหูเก็บประกายในดวงตาแล้วแสวงสีหน้าเศร้า “โอ้ อาจารย์เนี่ย ข้าก็แค่มองเท่านั้น ไม่ได้คิดสิ่งใดที่จะทำร้ายเจ้าแม้แต่น้อย แม้ข้าเป็นปีศาจชั่วร้าย แต่ยามนี้ข้าก็ถอดเขี้ยวเล็บแล้ว เพราะหากข้าคิดจะทำร้ายเจ้า ก็ไม่เท่ากับทำร้ายตนเองหรือ อาจารย์เนี่ยคิดมากไปแล้ว แ่จริง ข้าคิดว่าจะกลับใจเป็นปีศาจที่ดีเสียหน่อย แต่เจ้ากลับไม่เชื่อข้าเสียได้”

เนียมู่ซึ่งไม่ได้ตอบ หันกลับไปสนใจเบ็ดของเขาเช่นเดิม เยว่ไปหู

เองก็ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด หันกลับมามองเบ็ดของตนเอง แล้วนึกถึงคำพูดของฟานจิ้ง

จากการตีสนิทกับฟานจิ้งทำให้เย่วไปหูรู้ว่า เนียมูซึ่งไม่ได้มีนิสัยเฉยชาเหมือนใบหน้าของเธอ

“อาจารย์ของข้าเป็นคนอ่อนโยนและใจดีมาก แต่เพราะมีเรื่องที่ทำให้ต้องคิดมาก สีหน้าของอาจารย์จึงเป็นเช่นนี้ ถึงอย่างนั้น... อาจารย์ก็ยังคงเป็นคนอ่อนโยนและใจดีเช่นเดิม ข้ารักอาจารย์มาก”

ฟานจิ้งบอกเย่วไปหูในวันหนึ่ง เพราะนึกว่าปีศาจจิ้งจอกเก๋ากลับตัวกลับใจแล้ว เด็กหน่อเด็ก ปีศาจตบะหลายพันปีเช่นเขาจะกลับตัวกลับใจในเวลาไม่กี่วันได้อย่างไร ช่างไร้เดียงสาเกินไปแล้ว

เย่วไปหูคิดไปถึงแผนการที่ใช้สตรีล่อลวงเนียมูซึ่งแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ คาดว่าคงใช้ข้าสองไม่ได้ แต่ถ้าไม่ใช่สตรีเล่า...

เย่วไปหูมั่นใจในรูปโฉมของตนเอง ใบหน้าของเขานั้นสามารถล่อลวงได้ทั้งบุรุษและสตรี ในเมื่อใช้สตรีไม่ได้ผล ก็ลองใช้บุรุษล่อลวงดูแล้วกัน

แม้ตัวเขาเองจะไม่ชอบสานสัมพันธ์กับบุรุษเท่าใดนัก แต่ถ้าเขาล่อลวงเนียมูซึ่งได้สำเร็จ ก็อาจจะมีโอกาสทำให้นักปราบปีศาจผู้นี้ปลดโซ่ร้อยวิญญาณออกจากข้อมือได้เช่นกัน ดังนั้นอย่างไรก็ต้องลองอยากรู้เหมือนกันว่านักปราบปีศาจสีหน้าไร้อารมณ์จะรับมือกับปีศาจจิ้งจอกเก๋ากหางผู้ชอบล่อลวงคนเช่นเขาได้อย่างไร เย่วไปหูยิ้มให้แก่เหยื่อตกปลาของตนเองอย่างพอใจอยู่เงียบ ๆ

**เนียมูซึ่งมีความอดทนมาก เขาตกปลาได้หลายตัว และเมื่อตกปลาได้ เขาก็จัดแจงทำปลาแล้วนำไปย่างไฟที่ฟานจิ้งก่อเอาไว้ เมื่อย่างเสร็จก็ยื่นปลาเสียบไม้ให้ลูกศิษย์หนึ่งตัว แล้วยื่นปลาตัวใหญ่ที่สุดให้เย่วไปหูพร้อมกับมีรอยยิ้มบนมุมปาก**

“นี่สำหรับเจ้าที่ช่วยยให้พวกข้าขายยาจนหมดในเวลาไม่นาน”

เย่วไปหุรับปลาอย่างมาพร้อมกับได้ยินเสียงของฟานจิ้งที่มีเนื้อปลาอย่างอยู่เต็มปาก

“อาจารย์ของข้าอย่างปลาได้ร่อยมากเลย พี่เย่วลองกินดูสิ”

เย่วไปหุพยักหน้า เมื่อเห็นนักปราบปีศาจหน้าตายั้มให้ หัวใจของเขาก็คันยิบ ๆ คล้ายกับมีมดหลายตัวมาตอมใต้ เห็นทีการแสวงตกลุมรักเนี่ยมันซึ่งคงไม่ใช่เรื่องผินใจหรือยากเย็นอย่างที่คิดไว้กระมัง...